

பிளை குவிமானம்

(மொழிபெயர்ப்பு)



கலைஞர் இதழை வெளியிடுகிறார்கள்





2007

2007

2007

2007

2007

2007

2007

-2007-

பிளேக் கவிதைகள்

*Poems by,
William Blake*

(மொழிபெயர்ப்பு)

நக்கம்:
வொழுத்து சுந்தரோசன்

-2007-

Title: “**Blake Kavithaikal**”
(Poems by William Blake - Translation)

Author: **Mr. Vairamuthu Suntharesan,**
BA, PGD in Ed, PGD in ELT, MPhil,
Senior Lecturer, ELTC, University of Jaffna

Copyright: **Mrs. S. Suntharesan, BA, PGD in Ed, PGD in**
Educational Management, SLPS Gr.1

Published on: 30. 11. 2007

Printed at: Thirukkanitha Pathippaham,
Dutch Road, Chavakachcheri.

Price: Rs.125/-

தம் பீணி மறந்து
எம் வளம் நீணன்து
அல்லும் பகலும்
அறிவமுது ஊட்டிய
எம் தந்தைக்கு
இந்நால்
சமர்ப்பணம்

யாழ்ப்பானப் பல்கலைக்கழக
ஷுங்கில மொழி கற்பித்தல் நிலைய தலைவர் அவர்களது
வாழ்த்துரை

சுந்தா என்பதா? கவிஞர் சுந்தா என்பதா? பள்ளித் தோழன் சுந்தா என்பதா? எதுவும் அவருக்குப் பொருந்தும். எனது பள்ளித் தோழன் கவிஞர் சுந்தாவின் இந்தப் படைப்பு எனது நெஞ்சை ஆழமாகத் தொட்டது. இதுவரை யாரும் தமிழில் மொழி பெயர்க்காத மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டிய தமிழ் கலைஞர்கள் அறிய வேண்டிய சில கவிதைகளை செம்மையாகத் தமிழில் தந்துள்ளார். எம்மைச் சூழ யுத்தமும் யுத்த சத்தமும் பல வருடங்களாகத் தொடர்கின்றன. அந்தப் பேரோசையின் நடுவில் ஒர் ஆட்டுக்குட்டியைப் பற்றி அதனைப் படைத்தவர் பற்றி எமது சமூகம் அறிய வாய்ப்பளித்துள்ளார். மனது வெம்மி அனுபவம் தளர்ந்து முதிர்ந்துபோன இந்த சமுதாயத்திற்கு பிளேக்கின் கவிதைகள் இதமளிக்கின்றன. மொழிபெயர்ப்பா அல்லது சொந்தப்படைப்பா என்று வேறு பிரித்தறிய முடியாத அளவுக்கு அவரின் ஆக்கத்திற்ன் மேலோங்கி நிற்கின்றது. கவிஞர் சுந்தாவின் அனுபவம் ஆழமானதாக இருந்தாலும் பின்னையுள்ளம் கொண்ட அவர் தமக்கே உரிய பாணியில் இந்த ஆக்கத்தை வெளியிட்டுள்ளார்.

எனது பள்ளித் தோழன், சகபாடி என்ற அந்தப் பெருமையுடன் அவரை வாழ்த்துவதில் பெருமிதம் அடைகின்றேன். வளர்க அவரது பணிகள்.

சாந்தி விக்னராஜா

நான்முகம்

ஆங்கிலக் கவிஞர் விள்லியம் பிளேக்கின் “பிள்ளை உள்ளப் பாடல்கள்” (Songs of Innocence) தொகுதியிலிருந்து 13 கவிதைகளும், “அனுபவப் பாடல்கள்” (Songs of Experience) தொகுதியிலிருந்து 11 கவிதைகளும் இம்மொழிபெயர்ப்பு நூலில் இடம்பெறுகின்றன. இவ்வாக்கத்தில் 24 கவிதைகள் ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழிற்கு மொழிபெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு கவிதையின் கீழும் கவிதை தொடர்பான சுருங்கிய விளக்கக் குறிப்பு தரப்பட்டுள்ளது.

இந்நாலின் முழுமை தொடர்பாக மிகப்பயனுள்ள ஆலோ சனைகளை வழங்கியதுடன் தாராள மனப்பாங்குடன் பலவிதத்திலும் உதவிய திரு. ச. சண்முகநாதன் (விரிவுரையாளர், ஆங்கிலமொழி கற்பித்தல் நிலையம், யாழ் பல்கலைக்கழகம்) அவர்களுக்கு என்றும் கடப்பாடுடையேன்.

நூலில் இடம்பெற்ற தவறுகள் மற்றும் குறைகளை மிகப் பயனுள்ள முறையில் சுட்டிக்காட்டி ஆக்கத்தின் பூரணத்தவத்திற்கு அரும்பங்களிப்பு நல்கியதோடு மட்டுமென்றி நூலிற்கு தனது வாழ்த்துரையையும் வழங்கிய திருமதி சாந்தி விக்கினராஜா (விரிவுரையாளர், தலைவர், ஆங்கிலமொழி கற்பித்தல் நிலையம், யாழ் பல்கலைக்கழகம்) அவர்களுக்கு மனமுவந்த நன்றி.

இந்நூலின் வெளியீடு தொடர்பில் பூரண அனுசரணையும் ஆதரவும் நல்கி வேண்டிய உதவிகளை முழுமனதுடன் புரிந்த திரு சி. ஸ்ரீதரசர்மா (விரிவுரையாளர், ஆங்கிலமொழி கற்பித்தல் நிலையம், யாழ் பல்கலைக்கழகம்) அவர்களுக்கு என் இதயபூர்வமான நன்றி. மேலும் இந்நூலின் பொலிவிற்கும் பூரணத்துவத்திற்குமான அனைத்துப் பொறுப்பையும் ஏற்று, முழுமனதுடன் நூலைப் பிரசுரித்து உதவிய சாவகச்சேரி திருக்கணித பதிப்பகத்தாருக்கு என் இதய நன்றிகள்.

மேலும் இந்நூலின் அட்டைப்படத்தை கருத்தோவியத்துடன் மிக அழகாக ஆக்கித்தந்த திரு இராசையா அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

எழுதும் முயற்சியில் ஈடுபட்டவேளை அவ்வப்போது என் பேணாவைப் பறித்து, மறைத்து, “பிள்ளை உள்ளப் பாடல்களின்” முழுமைக்கு மேலும் வலுச்சேர்த்த மழலைகள் சுகுமாரன் துவாரகன், சுகுமாரன் காருண்யா ஆகியோர் என்றும் என் நெஞ்சில் நிறைந்தவர்கள்.

- ஆக்கியோன்

வில்லியம் பிளேக் (William Blake) (1757-1827)

கவிஞன், ஓவியன், செதுக்கல் சித்திரக் கலைஞன், மறைபொருள் கற்பனைவாதி (Visionary Mystic) எனப் பன்முக ஆழ்றலும் ஆளுமையும் மிக்க வில்லியம் பிளேக் இலண்டன் நகரத்திற் பிறந்து தம் வாழ்நாளின் பெரும்பங்கை அங்கேயே கழித்தார். 18-ம் நூற்றாண்டின் பகுத்தறிவு வாதம், பொருள்முதல்வாதம் தொடர்பான கற்பனா வாதத்தில் விஞ்சிநின்ற பெருமை இக்கலைஞனைச் சாரும். பிளேக்கின் ஆரம்பக் கல்வி பிரதானமாக அவரின் தாயாரால் விட்டிலேயே புகட்டப்பட்டது. 1767-ல் ஹென்றிபாஸ் என்பவரது சித்திரக்கல்லூரிக்குப் பெற்றோரால் அனுப்பப்பட்டார். ஆரம்ப காலங்களில் கற்பனை உலகில் தேவதைகள், துறவிகள் போன்றோரை தரிசித்ததுடன் கப்பியல் தேவதை, கண்ணி மேரி போன்றவர்களுடனும் உரையாடனார்.

தம் 14-வது வயதில் ஜேம்ஸ் பசயர் என்ற உருவம் செதுக்கும் கலைஞனின் கீழ் ஏழு வருடகாலம் தொழில் பழகினார். Gothic ஓவியமும் கட்டிடக்கலையும் அவரது சிந்தனையில் ஆழமாகச் செல்வாக்குச் செலுத்தின. நோயல் அக்கடமி கல்லூரியில் கல்வி பயன்றபின் நீர் வண்ண ஓவியங்கள், மற்றும் செதுக்கு சித்திரங்களை சஞ்சிகைகளிற் பிரசுரிப்பதற்கென உருவாக்கினார். 1783-ல் சந்தைத்தோட்டக்காரரின் மகளான கதரின் பவுச்சர் என்பவரை மணந்துகொண்டார். வரையவும் வர்ணந் தீட்டவும் கணவராற் பயிற்றுவிக்கப்பட் கதரின் பவுச்சர் கணவரின்

பணிகளில் அர்ப்பணிப்புடன் உதவினார். 1774-ல் மனைவி, இளைய சகோதரர் றொபேட் ஆகியோருடன் இணைந்து அச்சுக்கூடம் ஒன்றை ஆரம்பித்தார். ஆனால் 1787-ல் றொபேர்ட் இறந்ததையுடெத்து இம்முயற்சி தோல்விகண்டது.

பிளேக்கின் ஆரம்பக்கவிதைகள் அவரது 14-வது வயதில் எழுதப்பட்டவை. அவரின் முதலாவது கவிதைத்தொகுப்பு Poetical Sketches 1783-இலும், அதனையுடெத்து Songs of Innocence 1789-இலும், Songs of Experience 1794-இலும் வெளியிடப்பட்டன. அவரின் மிகப்பிரசித்திபெற்ற கவிதை The Tyger அனுபவப்பாடற் தொகுதியில் (Songs of Experience) உள்ளடங்குவது. பாரம்பரியங்களுக்கு வயப்பாத தன்மை, நடைமுறை அபிப்பிராயங்களுடன் ஒத்திசையும் அனுகுமுறை போன்ற பண்புகள் அவரின் கவிதைகளில் இளையோடுவதை அவதானிக்க முடியும். சுதந்திரக்காதலை அங்கீகரித்தார். பிரான்சியப் புரட்சிவாதிகளிடம் பரிவகாட்டினார். ஆனால் கொடுங்கோன்மை ஆட்சி கண்டு மனச்சோர்வுற்றார். 1790-ல் The Marriage of Heaven and Hell என்ற நூலை எழுதினார். இந்நூல் அக்காலகட்டத்தின் நிறுவப்பட்ட விழுமியங்களுக்கு எதிரான பிளேக்கின் புரட்சிகர எண்ணங்களைப் பிரதிபலித்தது. அவரின் கற்பனை சஞ்சாரம் அவரது மனைவியைத் திருப்திப்படுத்தவில்லை. “திரு பிளேக்குடனான எனது சகவாசம் மிகச் சொற்பு காலமே. அவர் எப்போதும் சொர்க்க சொர்ப்பனத்தில் இருப்பவர்” என அவரின் மனைவி ஒருமுறை குறிப்பிட்டிருந்தார். பிளேக்கின் சமகாலத்தவர் சிலர் ‘தீங்கில்லா மனநோயாளி’ என அவரை அழைத்தனர்.

‘The Visions of the Daughters of Albion (1793), America: A Prophesy (1793), The Book of Urizen (1794), The song of Los (1795)’ என்பன பிளேக் எழுதிய மற்றும் சில நூல்கள். இங்கிலாந்தில்

தோன்றிய கைத்தொழிற் புரட்சியின் தாக்கங்கள் பற்றிய தம் வெறுப் புணர்வை வெளிக்காட்டியதுடன் “இங்கிலாந்தின் பசுமை மிக்க மண்ணில்” ஒரு புதிய ஜெருசலைம் உருவாவதை எதிர்பார்த்தார். 1804 - 1818 இந்கு இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில், 100 செதுக்கு சித்திரங்களுடன் கூடிய Jerusalem என்ற கவிதைப் பதிப்பை வெளியிட்டார். 1803 - 1808 இந்கு இடையிலான காலகட்டத்தில் Milton : A Poem in Two Books, To Justify the ways of God To Men என்ற நூல் அவரால் ஆக்கப்பட்டது.

கவிஞரின் இறுதிக்காலம் இருண்டதாய் அமைந்தது. ஆதர வாயிருந்த நெருங்கிய நண்பர் குழாத்துடன்கூட வாய்த்தர்க்கத்தில் ஈடுபட்டார்.

அகிலம் வியக்கும் இக் கவிஞரை 1827, ஆகஸ்ட் 12-ம் திகதி மரணம் அரவணைத்துக்கொண்டது. Bunhill Fields என்னும் இடத்தில் பொதுசன சவக்காலை ஒன்றில் அவரின் புனிதவுடல் புதைக்கப்பட்டது.

பிளேக்கின் மரணத்தையுடேது வேர்ட்ஸ்வேர்த் (Wordsworth) என்ற கவிஞர் கூறியதாவது, “வறிய இம் மனிதர் சித்த சுவாதீனமற்றவர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் லோர்ட்பைரன் (Lord Byron), வோல்ட்டர் ஸ்கோட் (Walter Scott) ஆகியோரின் தெளிந்த ஞானத்தைக் காட்டிலும் பிளேக்கின் சித்த சுவாதீனமற்ற பண்பிற் காணப்படும் ஏதோவொன்று என்னை அதிகளவில் ஈர்க்கிறது.”

*

*

*

பிள்ளை உள்ளப் பாடல்கள்

“பிள்ளை உள்ளப் பாடல்கள்” மற்றும், “அனுபவப் பாடல்கள்” மனித ஆக்ஷமாவின் இரு முரண்நிலைகள் பற்றியவை. “பிள்ளை உள்ளப் பாடல்கள்” தொகுதியில் உள்ளாங்கும் கவிதைகள் மாணிடப் பண்பு, மாணிட சமூகம் என்பவற்றை நம்பிக்கைத் தொணியில் நோக்க, மாறாக “அனுபவப் பாடல்கள்” அவற்றை அவநம்பிக்கையுடன் அணுகுவதைக் காணலாம். வஞ்சகம், கபடம் அற்றவர்கள் பிள்ளைகள் ஆதலினால் அவர்களின் உலகம் தீங்கற்றதாயும் மகிழ்வு நிறைந்ததாகவும் அமைகிறது. அவர்கள் பெரியவர்களாகும்போது அனுபவம் அவர்களது சிந்தனையைப் பாழாக்குகிறது. இந்நிலையில் அவர்களது வாழ்வில் நிரம்புவதெல்லாம் துயரமும் விசனமுமே.

அண்முகம்

சன சஞ்சாரமில்லா பள்ளத்தாக்குகள் வழியாக
களிப்புமிகுந்த பாடல்களை அமைதியுடன்
நாதக்குழலில் இசைத்துச் சென்றவேளை,
முகில் ஒன்றின் மீது
மழலை ஒன்றைக் கண்டேன்.
நகைபூத்து அவன் என்னிடம் நவின்றான்.
“ஓர் ஆட்டுக்குட்டி பற்றி நாதக்குழலில்

பிளேக் கவிதைகள்
பாடல் ஒன்று இசைப்பாயாக.”
எனவே உவகை கலந்த உற்சாகத்தில்
குழலை இசைத்தேன்
அது கேட்டு அவன் அழுதான்.

“உனது நாதக்குழலை, கனிவுதரும் உனது குழலை
கீழே போடு
இனிமை ததும்பும்
உன் பாடல்களைப் பாடு”
ஆகவே அவற்றை மீண்டும் பாடினேன்
அவற்றை மகிழ்வுடன் கேட்டு அழுதான்.

“குழலிசைக் கலைஞரே, கீழ் அமர்ந்து
அனைவரும் வாசிக்கும் வண்ணம்
அப் பாடல்களை நூல் ஒன்றில் எழுது”
எனக்கூறி
என் பார்வையிலிருந்து மறைந்தான்.
கோறையான புல் ஒன்றைப் பிடிங்கி
கிராமிய எழுதுகோல் ஒன்றை உருவாக்கி
தெளிந்த நீரைக் கறைப்படுத்தி
எனது இனிய பாடல்களை எழுதினேன்.
ஒவ்வொரு பிள்ளையும் கேட்டு குதூகவிக்கட்டும்

“அறிமுகம்” என்ற தலைப்பிலான இக்கவிதை, “பிள்ளை
உள்ளப் பாடல்கள்” தொகுதியின் போதுப்பண்பை வரையறுக்கி நிற்கிறது.

பிளைக் கவிதைகள் - வைரமுத்து சுந்தரேசன்

இக்கவிதையில் கிறிஸ்துநாதரைக் குறித்துநிற்கும் ‘மழலை’, ‘ஆட்டுக்குட்டி’ என்ற உருவகங்களும் அமைதியும் மகிழ்வும் நிறைந்த ஒளிபொருந்திய கிராமியச் சூழலும் தீங்கு, பாஸ் போன்ற நிலை களிலிருந்து விலகி வஞ்சகம், கட்டம் இல்லாப் பண்பை நிலைநிறுத்தி நிற்பதை உணரலாம். கவிதையின் இறுதிச் செய்யுளில் இடம்பெறும் ‘கிராமிய எழுதுகோல்’ கிராமியச் சூழலைச் சுட்டி நிற்கிறது. பிள்ளைப் பருவத்து வஞ்சகமற்ற இயல்பு, சிரிப்பு, உவகை என்பவற்றைத் தெளிவாக விதந்துரைக்கும் இக் கவிதையின் தொனியிலுங்கூட “அனுபவப் பாடல்களில்” இளையோடும் இருண்ட பண்புகளின் சாயல் எதிர்வு சூறப்பட்டிருப்பதை இனங்காண விமர்சகர்கள் தவறவில்லை. ‘மகிழ்வுடன் கேட்டு அழுதான்’ என்ற சொற்றொடரும் “தெளிந்த நீரைக் கறைப்படுத்தல்” பற்றிய குறிப்பும் இங்கு நோக்கத்தக்கன. எவ்வாறேனினும் கவிதையில் மேலோங்கி நிற்பவை களிப்பும், உவகையுமே.

பிள்ளையின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க குழலிசைப்போன் செயற்கையான இசைக்கருவியைக் கீழே ஏற்கிறான். கட்டுப்படுத்தப்பட்டு வெளிவரும் குழலிசையை ஒதுக்கி தங்குதடையற்ற புற ஊடகம் சாராத மனித சொல்வழி பிறக்கும் பாடலைச் செவிமஞ்சுக்கவே பிள்ளை நாடுகிறது. பிள்ளையின் மனதில் பாரிய உணர்வுத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது மனித குரல் வழி பிறக்கும் பாடலே.

மேலும் வேறுபட்ட ஊடகங்களின் பாவனையை இக் கவிதையில் நோக்கமுடிகிறது. ஓசை அரும்பத்தில் குழல் ஊடாகவும் பின் மனிதகுரல் வழியாகவும் இறுதியில் எழுத்துருவிலும் அமைவது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேய்ப்பன்

மேய்ப்பனின் மேய்ப்புவெளி எவ்வளவு மகிழ் வானது
உதயம் முதல் அந்திவரை
அவன் அலைகிறான்
நாள்பூராக அவன் தன் மந்தைகளை
பின் தொடர் கிறான்
அவன் நாவில் நிரம்பி உள்ளதெல்லாம்
மந்தைகள் பற்றிய புகழ் உரைகளே.

பிளேக் கவிதைகள் - வைரமுத்து சந்தரேசன்
 ஆட்டுக்குட்டியின் வஞ்சகமில்லா அழைப்பை
 அவன் செவிமடுக்கிறான்
 தாய் மந்தையின் மென்மையான பதில் குரலை
 அவன் கேட்கிறான்
 தம் மேய்ப்பன்
 அருகில் இருப்பதை அறிந்து
 அவை அமைதியாய் உள்ள போதும்
 அவன் காவலின் அக்கறை குன்றவில்லை.

அறிமுகம் பாடலை போன்று இங்கும் அமைதியான இனிய கிராமியக் காட்சி சித்தரிக்கப்படுகிறது. ஆயினும் மேய்ப்பன் ஊடாக கிறிஸ்துநாதர் பற்றிய அதிகளாவு வெளிப்படையான அம்சங்களை அவதானிக்க முடிகிறது. மேய்ப்பன் தம்மைக் காவல்புரிவதை நன்கு அறிந்துள்ள நிலையில் மந்தைகள் அமைதியடிடும் தமது பாதுகாப்பு தொடர்பில் பூரணநம்பிக்கையடிடும் காணப்படுகின்றன. இருப்பினும் மேய்ப்பன் அவற்றை காவல் நிமித்தம் எப்போதும் பின்தொடர்வதுடன் மந்தைகளின் வஞ்சகமற்ற பண்பு, விசுவாசம் என்பன பற்றிப் புகழ்ந்து ரைக்கிறான். கட்டுப்பாட்டின் அடிப்படையிலான கீழ்ப்படிவைக் காட்டினும் மேய்ப்பனுக்கும் மந்தைகளுக்குமிடையிலான பரஸ்பர நம்பிக்கையும் அதன் பிரதிபலிப்பும் புலப்படுகின்றன.

சிறுபிள்ளைகளுக்கே உரித்தான எதுபற்றியும் கவலையறாத மணோநிலையடிடன் மேய்ப்பன் அலைகிறான். கள்ளங்கபடமில்லாத பண்பில் ஆட்டுக்குட்டியும் மேய்ப்பனும் ஒரே இனமே. ஆட்டுக்குட்டியின் வஞ்சகமற்ற அழைப்பு, குட்டி தொடர்பில் மறியாட்டின் காவல், அன்பான பராமரிப்பு ஆகிய நல் இலக்கணங்களைப் போற்றும் மேய்ப்பன் தானும் அதே பண்புகளின் வடிவமாகத் திகழ்கிறான்.

பிளேக் கவிதைகள் என்ன என்ற காலத்திலே
உயிர் வாய்ப்பு மற்றும் அழிவு என்ற காலத்திலே
நான் கவிதை என்ற காலத்திலே பிளேக் கவிதை
நான் கவிதை என்ற காலத்திலே பிளேக் கவிதை

பள்ளச்சிறுவன்

ஓவ்வொரு விருட்சத்திலும் பட்சிகள் பாடல் இசைக்கும்
கோடை உதயத்தில்
துயில் விட்டெழு எனக்குப் பிரியம்
தொலைவிலே வேட்டைக்காரன்
தன் ஊதுகுழலை இசைக்கிறான்
வானம்பாடி என்னுடன் சேர்ந்து பாடுகிறது
ஆகா! என்னே இனிய தோழமை!

பிளேக் கவிதைகள்
- வெரமுத்து சுந்தரேசன்
ஆனால் கோடை உதயம் ஒன்றில்
பள்ளிக்குச் செல்வது என்பது,
ஓ! இது முழு மகிழ்வையும் விரட்டுகிறது
நெந்து போன கொடுரமாள கண்கள் முன்
சிறுவர் பெருமுச்சு ஏறிவதிலும் அச்சத்திலும்
நாளைக் கழிக்கின்றனர்.

ஆ! நான் அவ்வப்போது
தலையைத் தொங்கவிட்டவாறு அமர்ந்து
அங்கலாய்ப்புடன் பொழுதைக் கழிக்கிறேன்
சலிப்பு மிகுந்த போதனையால் சோரும்போது
எனது புத்தகத்தில் மகிழ்ச்சியைக்காணவோ
அல்லது வகுப்பறையில் அமரவோ
என்னால் இயலாது.

மகிழ்வதற்கெனப் பிறந்த பறவை
எவ்விதம் கூட்டிலே கிடந்து பாடும்?
அச்சம் விரட்டும்போது,
தன் மென்மையான கரங்களைத் தொங்கவிட்டு
இளமையின் வசந்தத்தை மறப்பதைத் தவிர
ஒரு பிள்ளையால்
வேறு எதைத்தான் செய்யமுடியும்?

ஓ, அன்னையே தந்தையே
துயரமும் பராமரிப்பாளரின் அச்சுறுத்தலும்

பிளேக் கவிதைகள்

- வைரமுத்து சுந்தரேசன்

அரும்புகளைக் கிள்ளி

மலர்களைப் பிய்த்து

மென்மையான செடிகளை

வசந்தகால உல்லாசத்திலிருந்து

பிரித்துவிடும் போது

கோடை எவ்விதம் உவகையில் பிறக்கும்?

கோடைக்கனிகள் எவ்விதம் தோன்றும்?

துயரம் சிதைப்பதை

எம்மால் எவ்விதம் அடையழியும்?

அல்லது மாரியின் அழிவுகள் மத்தியில்

செழுமையான வருடம்

எவ்விதம் இரட்சிப்பு பெறும்?

மேய்ப்பன் கவிதை போலன்றி இங்கு உவகையும் உல்லாசமும் அருகியே காணப்படுகின்றன. கல்வியின் பெயரால் வகுப்பறையில் திணிக்கப்படும் அழுத்தங்களுக்கு எதிராகச் சிறுவன் முறையிடுகின்றான். இவ்வழுத்தங்களால் இயற்கையின் இன்ப அனுபவங்களிலிருந்து அவன் விலக்கப்பட்டு, உரிய பருவத்திற்கு முன்பதாகவே பெரியவர்களின் கண்காணிப்பினுள் பொறுப்பினுள் பலவந்தமாக உட்படுத்தப்படுகிறான். சிறுவனின் முறைப்பாடு சிந்தனை அற்ற வஞ்சகமற்ற இயல்வின் வெளிப்பாடாகத் தோன்றலாம். ஆயினும் பிள்ளைப்பருவம் என்பது இயற்கையான கிருபை சார்ந்ததோரு நிலை என்பது மறுப்பதற்கில்லை. முத்தோர் உலகுக்குள்ளான பிரவேசம் என்பது நாகரிகத்தின் செயற்கையான பிடிக்குட்பட்ட இழப்பும் சிறையுமே என்ற செய்தியை இங்கே உணர்முடியும்.

பிளேக் கவிதைகள்

- வைரமுத்து சுந்தரேசன்

பரிசுத்த வியாழன்

பரிசுத்த வியாழன் தினம் ஒன்றில் தான்
வஞ்சகமில்லா தூய வதனங்களுடன் பிள்ளைகள்
சிவப்பு, நீல, பச்சை வண்ண
ஆடைகள் அணிந்து
இருவர் இருவராக நடைபயில்கின்றனர்
பனிபோலும் வென்மையான கோல்களைத் தாங்கிய
தலைநாரைத்த தேவாலயப்பணியாளர்

பிளேக் கவிதைகள்

வைரமுத்து சுந்தரேசன்

தேம்ஸ் நதி பாய்வது போல்
புனித பவுல் தேவாலய உயர்மாடத்துள்
முன்னே நடக்கின்றனர்.

இலண்டன் நகரத்து இம்மலர்கள்
எவ்வளவு தொகையாகத் தென்பட்டன
அவர்களுக்கே உரித்தான முகங்களிடுன்
தம்தோழர்களுடன் அமர்ந்தனர்
இத்தொகை ஆட்டுக்குட்டிகள்,
ஆயிரக்கணக்கான சிறுவர்சிறுமியர்
தமது வஞ்சகமற்ற கரங்களை உயர்த்திநிற்க
அவர்களின் மென் இராகம் ஒலித்தது.

இப்போது, ஒரு பலமான காற்றுப்போல
அல்லது சொர்க்கத்து ஆசனங்கள் மத்தியில்
ஒத்திசைக்கும் முழுக்கங்கள்போல
அவர்கள் தம் கீதத்தை
சொர்க்கம் வரை ஒலித்தனர்
அவர்களின் கீழ்
முதியமனிதர்,
வறியவர்களின் புத்தி ஞானமிக்க பாதுகாவலர்கள்
அமர்ந்திருந்தனர்
கருணை காட்டுவீராக,
ஆகவே தேவதூதனை உங்கள் வாயிலிலிருந்து
உங்களால் விரட்டாதிருக்க முடியும்.

பிளேக் கவிதைகள்

- வைரமுத்து சுந்தரேசன்

“பிள்ளை உள்ளப் பாடல்கள்”தொகுதியில் உள்ளடங்கும் கவிதைகளில் சர்ச்சைக்கு உரிய கவிதையாக இது கருதப்படுகிறது. நிகழ்வை விபரிப்போனின் நோக்கு, மனப்பாங்கு மற்றும் பிள்ளைகளின் நடை பவனி தொடர்பில் கவிதையின் தொனி என்பவற்றை இனங்காணல் தொடர்பானது இப்பிரச்சனை.

ஸஸ்ர தினத்திலிருந்து 39 நாட்களின் பின்வரும் வியாழக்கிழமை ஒன்றில் இயேசு நாதர் விண்ணகம் ஏகிய புனித தினத்தை கிறிஸ்தவ தேவாலயத்தில் கொண்டாடும் வைபவத்தை பாடல் வர்ணிக்கின்றது. இத் தினத்தில் இலண்டன் நகர தர்மப் பாடசாலைப்பிள்ளைகள் வருடம் பூராகத் தாம் பெற்றுக் கொண்ட தர்ம கொடைக்காக நன்றி செலுத்தும் பொருட்டு புனித பவுல் தேவாலயத்திற்கு அணி வகுத்துச் சென்றனர்.

கபடமற்ற பண்பைக் காட்டும் பாரம்பரியக் குறியீடுகளான மஸ்ரகள், ஆட்டுக்குட்டிகள், தேவதூதர்கள் மூலம் பிள்ளைகள் இங்கு நோக்கப்படுதல் தெளிவு. எனினும் “வறியவர்களின் புத்தினானம் மிக்க பாதுகாவலர்களான முதியமனிதர்கள் தொடர்பில் நிகழ்வுரைஞரின் மனப்பாங்கு தான் என்ன? கவிதையின் இறுதி வரி அவர்களைப் பற்றியதா? பிள்ளைகள் நலன் கருதி வழங்கப்படும் பணத்தை தர்ம பாடசாலைகள் துர்ப்பிரயோகம் செய்தல் தொடர்பில் குற்றஞ் சுமத்தப்பட்டிருந்தமை இங்கு நோக்கற்பாலது. (இறுதிவரி விவிலிய நூலின் பிரகாரம் யூதர் பற்றிய குறிப்பாகும்.)

கறுப்புச்சிறுவன்

எனது அன்னை

என்னை தென்வளாந்தரத்தில் ஈன்றாள்

நான் கருமையாய் உள்ளேன்

ஆனால் என் ஆத்மா வெண்மையானது

ஆங்கிலேயப்பிள்ளை

ஒரு தேவதை போல் வெண்மையானது

ஆனால் நான்

ஒளியிலிருந்து விலக்கப்பட்டவன் போல்

கருமையாய் உள்ளேன்.

எனது அன்னை

விருட்சம் ஓன்றின் கீழ்

எனக்குக் கல்வி புகட்டினாள்

பகலின் வெப்பம் வெளிப்படுமுன்

அமர்ந்து

பிளேக் கவிதைகள்
தன் மடியில் என்னைத் தாங்கி,
முத்தமிட்டு,
கிழக்குத் திசையைச் சுட்டி
சூறத்தொடங்கினாள்.

வைரமுத்து சுந்தரேசன்

உதயசூரியனில் காண்பாய்
அங்கே கடவுள் உறைந்து
தன் ஒளியையும் அனலையும் அளிக்கிறான்
மலர்களும் செடிகளும்
மனிதரும் விலங்குகளும்
விடியலின் சுகத்தையும்
மதியத்தின் மகிழ்வையும் பெறுவர்.
பூமியில் ஒரு சிறு வெளியில்
நாம் படைக்கப்பட்டுள்ளோம்
ஆகவே அன்பின் ஒளிக்கீற்றுக்களை
தாங்கிக் கொள்ளக் கற்போமாக
கருமையான இத்தேகங்கள்
வெயில் சூடுபட்ட இம் முகம்,
இவையெல்லாம் ஒரு முகில் மட்டுமே
அத்துடன் நிழல் தரும் தோப்பு போன்றவை.

அனலைத் தாங்கும் சுக்தியை
எமது ஆத்மாக்கள் உணரும்போது
முகில் விலகும்
அவர் குரல் கேட்கும்

பிளேக் கவிதைகள்

- வைரமுத்து சுந்தரேசன்

“எனது அன்புக்கும் பராமரிப்புக்கும் உரியவர்களே
தோப்பிலிருந்து வெளியே வாருங்கள்
எனது தங்க முகாமைச் சுற்றி
ஆட்டுக்குட்டிகள் போல் மகிழ்வீர்களாக.”

எனது அன்னை இவ்விதம் சூறி
எனக்கு முத்தம் சய்ந்தாள்
எனவே ஆங்கிலேயச் சிறுவனுக்கு
நான் சூறுகிறேன்.

கருமுகிலிலிருந்து நானும் வெண்முகிலிலிருந்து அவனும்
விலகும்போது
தேவனின் முகாமைச் சூழ
ஆட்டுக்குட்டிகள் என
நாம் பரவசம் கொள்வோம்.

எமது தேவ பிதாவின் திருப்பாதங்களில்
மகிழ்வுடன் சாய்வதற்கு
அவன் தயாராகும் வரை
நான் அவனுக்கு
அனலிலிருந்து நிழல் தருவேன்
அவ்வேளை அவன் அருகில் நின்று
அவனது வெள்ளிக் கேசத்தை வருடுவேன்
நானும் அவன்போல் ஆவேன்
அப்போது அவன் என்னை நேசிப்பான்.

பிளேக் கவிதைகள்

- வைரமுத்து சுந்தரேசன்

கிறிஸ்தவ மதம், ஆன்ம ஈடேற்றம் தொடர்பாக கறுப்புச் சிறுவனின் பார்வை மூலமாக மத, சமூக கபட ஜோங்களைக் கடுமையாகச் சாடுகின்றார் பிளேக் பாரபட்சம், இடையூருகள் என்பவற்றிலிருந்து விடுதலை கண்ட சிறப்பான வாழ்க்கை ஒன்றைக் காட்சிப்படுத்துவதன் ஊடாக சிறுவன் தாயாரால் ஆரூதல்ப்படுத்தப்படுகின்றான். தாயின் கூற்றைச் சிறுவன் ஏற்றுக்கொள்கின்றான். மேலும் வெள்ளைச் சிறுவனால் கடவுளிடமும் சொர்க்கத்துக்கும் இட்டுச் செல்லப்படாது, வெள்ளைச்சிறுவனைக் கடவுளிடமும் சொர்க்கத்திற்கும் இட்டுச் செல்பவனாக அவன் உற்சாகப்படுத்தப்படுகின்றான். இங்கு தாயின் உபதேசமும் வஞ்சகமற்ற சாயலைக் கொண்டிருக்கும் அதே சமயம் சிறுவனின் இன வேறுபாடுகளைக் கடந்த சொர்க்கம் பற்றிய பார்வையும் வஞ்சகமற்ற பண்பையே உணர்த்துகின்றது. சிறுவனின் மனப்பாங்கு தொடர்பாக பிளேக்கின் நோக்கு எவ்விதம் அமைகிறது என்ற வினா எழுகிறது. சிறுவனின் மனப்பாங்கை கபடமற்ற தன்மையாக பிளேக் காண்கிறாரா அல்லது துப்பகரமான முறையில் சிறுவன் தவறாக வழிநடத்தப்படுவதாக அவர் உணர்கிறாரா? கவிதை பூராக ‘கறுப்பு’, ‘வெள்ளை பதங்கள் தொடர்பில், ‘வெண்மை’, ‘நன்மை’ ஆகியவற்றுக் கிடையிலான பாரம் பரிய தொடர்பை கவிஞர் எடுத்தாள்கிறார். ஆனால் ஆத்மா / தேகம் என்பன தொடர்பில் கறுப்புச் சிறுவனின் பார்வையூடாக மேனி நிறத்தின் அங்ப பெறுமானத்தையும் அது ஆத்மீக நிலையின் சுட்டி அல்ல என்பதையும் வலியறுத்துகின்றார். கவிதையானது மதகுருமார் தொடர்பில் பிரித்தானியரின் உள்பாங்கு மற்றும் 18-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அடிமை முறைமை ஒழிப்பு தொடர்பான வாதாட்டங்கள் பற்றியது எனவும் கொள்ள முடியும்.

ஆட்டுக்குட்டி

சிறிய ஆட்டுக்குட்டியே,
உன்னைப் படைத்தவர் யார்?
உன்னைப் படைத்தவர் யார் என்பதை
நீ அறிவாயா?
நேரோடை மருங்கிலும் புல்வெளி மீதும்

பிளேக் கவிதைகள்
- வைரமுத்து சுந்தரேசன்
உன்னை மேயவிட்டவர் யார் என்பதை
நீ அறிவாயா?

பிரகாசமான மிக மென்மையான
மகிழ்வு தரும் கம்பளி ஆடையை
உனக்குத் தந்தவர் யார் என்பதை
நீ அறிவாயா?

பள்ளத்தாக்குகள் அனைத்தையும் களிப்புறச் செய்யும்
மென்மையான குரலை
உனக்கு அளித்தவர் யார் என்பதை
நீ அறிவாயா?

சிறிய குட்டியே,
உன்னைப் படைத்தவர் யார்?
உன்னைப்படைத்தவர் யார் என்பதை
நீ அறிவாயா?

சிறுகுட்டியே,
நான் உனக்குக்கூறுவேன்
சிறுகுட்டியே,
நான் உனக்குக்கூறுவேன்
உனது பெயரால் அவர் அழைக்கப்படுகின்றார்
ஏனெனில் அவர் தன்னைத்தானே
ஆட்டுக்குட்டி என அழைக்கிறார்.

அவர் சாந்தமானவர்,
அவர் மென்மையானவர்

வைரமுத்து சுந்தரேசன்

பிளேக் கவிதைகள்

அவர் ஒரு சிறுபிள்ளையாகியவர்
பிள்ளையாகிய நானும் குட்டியாகிய நீயும்
அவர் பெயரால் அழைக்கப்படுகிறோம்
சிறிய குட்டியே,
கடவுள் உன்னை இரட்சிப்பாராக!
சிறிய குட்டியே!
கடவுள் உன்னை இரட்சிப்பாராக!

“மேய்ப்பன்” பாடலிற் காணப்படுவது போல, ஆட்குகுட்டிக்கும் கிறீத்துநாதருக்கும் இடையிலான பாரம்பரியத் தொடர்பு மீண்டும் வெளிப் படையாகிறது. பாடலில் இடம்பெறுவது ஒரு சிறுபிள்ளை. படைப்பின் அகத்திலும் மத்தியிலும் காணப்படும் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ள வஞ்சகமற்ற பண்பினதும் ஒந்றுமையினதும் ஆனந்த நிலையை பிளேக் எடுத்துரைக் கின்றார். ‘அனுபவம்’ பாடற் தொகுதியில் இடம்பெறும் “The Tyger - புலி” பாடலுடன் இப்பாடலை ஒப்புநோக்குதல் மூலம் இப் பாடஸ்பற்றிய மேலும் சிறப்பான விளக்கத்தைப் பெறமுடியும். கொடுரமும் அச்சத் தையும் பீதியையும் ஏற்படுத்தும் தோற்றமும் நிறைந்த புலியைப் படைத்த அதே கடவுள் அடக்கமும் மென்மையும் வாய்ந்த ஆட்டுக் குட்டியையும் படைத்துள்ளார். சிருஷ்டியின் இந்த விநோதம் கவிஞரை சிந்திக்க வைத்துள்ளது.

கவிதையில் இடம்பெறும் ஆட்குகுட்டி வஞ்சகமின்மை, தியாகம், அமைதி போன்ற நல் விழுமியங்களுக்கும் பிள்ளை, இயேசுநாதர் என்போருக்கும் குறியீடாகிறது. அத்துடன் ஆட்குகுட்டி போன்ற அழகிய விலங்கு ஒன்றை சிருஷ்டித்த கடவுள் மகிமைப் படுத்தப்படுகிறார்.

இரவு

குரியன் மேற்கில் சரிகிறான்
இரவுத் தாரகை ஒளிர்கிறது
பட்சிகள் தம் கூட்டில் அடங்குகின்றன
எனது இல்லிடத்தை நான் அடையவேண்டும்
மலர் போலும் நிலவு
ஆகாயத்து உயர் மாடத்தில்
அமைதி தோய்ந்த மகிழ்வடன் அமர்ந்து

பிளேக் கவிதைகள்

- வைரமுத்து சுந்தரேசன்

இரவின் வருகையில் புன்னகை பூக்கிறது.
மந்தைகள் மகிழ்ந்து களித்த
ஆட்டுக்குட்டிகள் நுனிப்புல் மேய்ந்த
ஒளிபொருந்திய தேவதைகளின் பாதங்கள்
அமைதியுடன் நகர்ந்த
பகும் புல்வெளிகளே,
பிரியாவிடை பகர்கிறேன்
ஒவ்வொரு அரும்பிலும் மலரிலும்
உறங்கும் ஒவ்வொரு நெஞ்சத்திலும்
பிறர் அறியா வண்ணம்
இரட்சிப்பையும் எல்லையில்லா இன்பத்தையும்
இத்தேவதைகள் சொரிகின்றனரே.

பட்சிகள் பயமின்றி இதமாய்த் துயிலும்
ஒவ்வொரு கூட்டையும்
அத் தேவதைகள் நோக்கினர்
தீங்கிலிருந்து காப்பதற்காய்
விலங்குகளின் ஒவ்வொரு குகையையும்
அவர்கள் தரிசிக்கின்றனர்
உறங்கவேண்டிய விலங்கு எதுவும்
கலங்குவது கண்ணுற்றால்
அதன் படுக்கை அருகமர்ந்து
அதைத் துயிலவைக்கின்றனர்.

பிளேக் கவிதைகள்
 வெரமுத்து சுந்தரேசன்
 ஒநாய்களும் புலிகளும்
 இரைவேண்டி உறுமும்போது
 இரக்கம் மேலிட
 அத்தேவதைகள் அழுது புலம்பினர்
 அவற்றின் பசியைப் போக்கி
 மந்தைகளை அவற்றிடமிருந்து
 காப்பாற்ற முனைந்தனர்
 ஆயினும் குரூ விலங்குகள்
 கொடுரமாய் விரைந்தபோது,
 அவற்றினால் கொல்லப்பட்ட
 ஒவ்வொரு மென்மையான சீவனையும்
 மிக அக்கறையுடன்
 புதிய உலகிற்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

அங்கே சிங்கத்தின் கண்கள்
 தங்கத் துளிகளாய் கண்ணீர் சிந்தின
 மந்தைகளின் மென்குரல்களைக் கேட்டவாறு
 மந்தைகள் உலவும் வெளியை
 சுற்றி நடந்தவாறு கூறியது சிங்கம்
 “அவரது பரிவினால் கொடுஞ்சினமும்
 அவரது ஆரோய்க்கியத்தால் நோயும்
 விரட்டப்பட்டன
 எமது அழிவற்ற நாள் உதயமானது.

பிளேக் கவிதைகள்

வைரமுக்து சுந்தரேசன்

கதறும் ஆட்டுக்குட்டியே,
இவ்வேளை என்னால் உன்னருகில் படுத்து
உறங்க முடியும்
அல்லது உன் பெயரைத் தரித்தவர் பற்றி
சிந்திக்க முடியும்
உன்னைப் பின்தொடர்ந்து
அழுமுடியும்
ஏனெனில், வாழ்க்கை என்ற ஆற்றில்
கழுவப்பட்ட
எனது பிரகாசமான பிடரிமயிர்,
நீ உலவும் வெளியை
நான் காவல் புரிகையில்
தங்கம் என என்றென்றும் ஜோலிக்கும்.”

மறு உலகவாழ்வு பற்றிய காட்சியிடன் கவிதை முடிவுறுகிறது. அங்கே ஆட்டுக்குட்டியும் சிங்கமும் ஒன்றாக உறங்குகின்றன. அத்துடன் சிங்கம் மேய்ப்பன் ஆகிறது. இவ்வுலக வாழ்வில் மேயும் ஆட்டுக் குட்டிகள், மற்றும் காவல் தேவதைகள் ஊடாக வஞ்சகமற்ற பண்பு குறியிடப்படுகிறது. அப்பண்பு மறுவுலக வாழ்விலும் சுட்டப்படுகிறது. எனினும் பாடலின் முனைப்பான தொனிப்பொருளாக அமைவது பூரணத்துவ கோட்பாடும் கிறீத்தவ சம்பிரதாயமுமே.

மலர்

களிப்பு மிகுந்த சிட்டுக்குருவியே
பசுமையான இலைகளின் கீழ்
மகிழ்வு நிறைந்த ஒரு மலர்
அம்பு வேகத்தில் நகரும்
உன்னைக் காண்கிறது
என் மார்புக்கு அண்மையில்
உன் ஒடுங்கிய தொட்டிலை நாடு.

அழகு சிந்தும் ரோபின் பறவையே
பசுமையான தளிர்களின் கீழ்
மகிழ்வு நிறைந்த ஒரு மலர்
தன் மார்புக்கு அண்மையில்
உன் விம்மலை உணர்கிறது.

இக்கவிதையில் இடம்பெறும் பாலியல் தொடர்பான குறியீட்டு அம்சங்களை அநேக விமர்சகன்கள் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர். மலர் அரும்பு ஒன்று சிட்டுக்குருவி, ரோபின் பறவை என்பவற்றின் தழுவலை எதிர்பார்த்து ஏங்குவதாக வருணிக்கப்படுகிறது. அரும்பு, ஒடுங்கிய தொட்டில் ஆகிய பதங்கள் முறையே ஆண்குறிக்கும் பெண்குறிக்கும் குறியீடுகளாகின்றன. இவற்றுக்கு மேலாக, இயற்கை ஒழுங்கினுள் களங்கமில்லாக காதல், களிப்பு, வளர்ச்சி என்பவற்றை வேண்டி நிற்கும் கவிதையாகவும் இதைக் கருதமுடிகிறது.

புகைபோக்க் சுத்திகரிப்போன்

எனது அன்னை மரணித்தவேளை
நான் மிக இளம்பராயத்தவன்
எனது நா எனது தொழிற்பெயரை உச்சரிக்கக்கூட
அரிதாய் இருந்த நிலையில்
எனது தந்தை என்னை விற்றார்
ஆகவே உங்கள் வீட்டு புகைபோக்கிகளை
நான் சுத்தம் செய்கிறேன்
புகைக்கரியின் மத்தியில் நித்திரை செய்கிறேன்.
சிறு ஆட்டு மந்தையின் முதுகுபோல்

பிளேக் கவிதைகள்

வைரமுத்து சுந்தரேசன்

சுருண்டிருந்த தலைக்கேசம்

மழிக்கப்பட்ட வேளை

சிறுவன் ரோம் டேக்கர் அழுதான்

“உஷ், ரோம்! பொருட்படுத்தவேண்டாம்:

ஏனெனில் உனது தலை மழிக்கப்படுவதால்

புகைக்கரி உன் வெண்கேசத்தை

அசுத்தப்படுத்தாது”

என நான் சூறினேன்.

ஆகவே அவன் அமைதியுற்றான்

அன்று இரவு,

ரோம் உறக்கத்தில் இருந்தவேளை,

அவனுக்குத் தோன்றியது ஒரு காட்சி

டிக், ஜோ, நெட், ஜாக் என

ஆயிரக்கணக்கான சுத்திகரிக்கும் சிறுவர்

கருமையான பிரேதப் பெட்டிகளில்

அடைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

தேவதை ஒருத்தி

ஒளிபொருந்திய திறவுகோல் ஒன்றுடன்

அங்கு வந்தாள்

பிரேதப்பெட்டிகளைத் திறந்து

பிள்ளைகள் அனைவரையும் விடுதலை செய்தாள்

அவர்கள் பசும்புல்வெளியில் பாய்ந்து

சிரித்து ஓடினர்

ஆற்றிலே குளித்து
வெயிலில் பிரகாசித்தனர்.

பின்னர் தம் பைகளை அங்கே விடுத்து
நிருவாண வெண்மேனியடுடன்
முகில்கள் மீது ஏறி
காற்றிலே விளையாடினர்
நல்ல சிறுவனாக ஒழுகினால்
கடவுள் அவனுக்குத் தந்தை ஆவார்
அவனது ஆனந்தத்திற்குக் குறைவே இருக்காது
என அத்தேவதை ரொம்மிடம் கூறினாள்.

ரொம் தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக்கொண்டான்
நாழம் இருளில் எழுந்து
பணி புரிவதற்காய்
எமது பைகளையும் துடைப்பான்களையும்
கைகளிற் பற்றினோம்
காலைக் குளிரிலும்
ரொம் மகிழ்வாய் உற்சாகமாய் விளங்கினான்
ஆகவே அனைவரும் தம் கடமைகளைப் புரிந்தால்
தீங்கு பற்றி அஞ்சத் தேவையே இல்லை.

‘பரிசுத்த வியாழன்’, ‘கருப்புச் சிறுவன்’ ஆகிய கவிதைகள் போன்று, இங்கும் பிள்ளையின் வஞ்சகமற்ற அகநோக்கின் ஊடாக, சமுக உளவியல் ரீதியான அடக்குமுறை வன்மையான கண்டனத்திற்கு

பிளேக் கவிதைகள் - வெரமுத்து சுந்தரேசன்
 உள்ளாகிறது. சுய ஆறுதல் அளிக்கும் மறுங்கை அமைதி தொடர்பான பிள்ளையின் மனக்காட்சி சொர்க்கம் பற்றிய குதூகலமான ‘கபடமற்ற’ களிப்பாக அமையலாம். அல்லது இவ்வுலக வாழ்வில், அடிமைத் தனத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு பிள்ளை எவ்வளவு தூரம் இயைவாக்கப் பட்டுள்ளது என்ற உண்மையை வெளிப்படுத்துவதாயும் கவிதையைக் கொள்ளலாம். கருமையான தேகம் / வெண்மையான ஆத்ம தொடர்பான இரட்டைக் குறிப்புகளுடன் கூடிய பிள்ளையின் ‘கருமைப் பண்பு’ பற்றிய உள்ளார்ந்த அர்த்தங்கள் இக்கவிதையை ‘கருப்புச் சிறுவன்’ கவிதையுடன் ஒப்பிடத் தூண்டுகின்றன. நான்காம், ஐந்தாம் செய்யுள் களில் இடம்பெறும் பாய்தல், சிரித்தல், ஆற்றிலே குளித்தல், முகில்மிது பிள்ளைகள் போன்ற பதப் பிரயோகங்கள் “பிள்ளை உள்ளப் பாடல்கள்” தொகுதி பூராக ஆங்காங்கே இடம்பெறுவது நோக்கற்பாலது.

வாழ்க்கை தொடர்பில் பிள்ளைகள் கொண்டிருக்கும் நேர மனப்பாங்கையும் (Positive Outlook), வாழ்க்கையில் இயன்றளவு சாதிக்க முயலும் இயல்பையும் மரணத்திற்குப் பயப்படாத பான்மையையும் கவிதை எடுத்துரைக்கிறது.

புகைபோக்கி சுத்திகரிப்போர் தம் தொழில் நிமித்தம் வீதிகளில் ‘Sweep’ என்ற சொல்லை உரக்கக் கூறித் திரிவர். இங்கு அச் சொல்லலைத் தன்னும் திருத்தமாக உச்சரிக்கமுடியாமல் அச் சொல்லுக்குப் பதிலாக ‘Weep’ என உச்சரிக்கும் பிள்ளையைத் தான் காண்கிறோம்.

தெய்வீக உரு

துயரம் சூழ்கையில்
 கருணை, இரக்கம், சாந்தி, அன்பு வேண்டி
 அனைவரும் தொழுகை செய்வர்
 மகிழ்வுதரும் இவ் அரிய பண்புகளுக்காய்
 தம் நன்றியைத் தெரிவிப்பர்.

பரிவுமிக்க எம் தந்தையாகிய கடவுளே
 கருணை, இரக்கம், சாந்தி, அன்பு அனைத்தும்
 அவரின் பிள்ளைகளாயும்
 அவரின் இரட்சிப்புக்குரியவர்களாயும்
 விளங்கும் மனிதரே
 கருணை, இரக்கம், சாந்தி, அன்பு அனைத்தும்.

மனித இதயத்தில் கருணையைக் காணலாம்
 மனித முகத்தில் இரக்கத்தைக் காணலாம்
 தெய்வீக மனித உருவில் அன்பைக் காணலாம்
 மனித ஆடையில் சாந்தியைக் காணலாம்.

பிளேக் கவிதைகள் - வைரமுத்து சந்தரேசன்
 தன் துன்பத்தில் தொழுகை புரியும்,
 ஒவ்வொரு பிராந்தியத்தில் வாழும்
 ஒவ்வொரு மனிதனும்
 அன்பின் கருணையின் இரக்கத்தின் சாந்தியின்
 வடிவாய்த் திகழும்
 தெய்வீக மனித உருவையே
 தொழுகிறான்.

கருணையும் அன்பும் இரக்கழும்
 உறையும்,
 தெய்வமும்கூட உறையும்
 மனித உருவை,
 அவன் மதநம்பிக்கை அற்றவன் ஆயினும்,
 துருக்கியன் ஆயினும்
 யூதன் ஆயினும்
 அனைவரும் நேசிக்க வேண்டும்.

தெய்வம் மனிதவடிவு எடுப்பது தொடர்பான கிறீத்தவக் கோட்பாட்டை அகவயயநிலையில் கவிதை உணர்த்துகிறது. மனித உருவும் தெய்வீக பிரதிபலிப்பே. இவ்வகையில் அனைத்து மனிதரும், இன, மத, நிற வேறுபாடுகளைக் கடந்து, தெய்வீக சிருஷ்டகளாகவும் கருணை, இரக்கம், அன்பு என்ற உயரிய இலட்சணங்களின் விம்பங்கள் ஆகவும் கருதப்படவேண்டும் என்ற தத்துவம் போதிக்கப்படுகிறது.

ஆயாவின் பாடல்

பிள்ளையின் குரல்கள் புல்வெளியில் ஒலித்தபோது
 அவர்கள் சிரிப்பு குன்றுகளில் கேட்டபோது
 என் இதயம் எனக்குள் நிதானிக்கிறது
 அனைத்திலும் அமைதி நிலவுகிறது.

என் பிள்ளைகளே இல்லம் திரும்புவீர்
 அந்தி சாய்ந்தது
 மாலைப்பனி தொடங்கி விட்டது
 வாரீர், வாரீர்
 வானிலிருந்து உதயம் தோன்றும் வரை
 விளையாட்டை விடுத்து, நாம் புறப்படுவோம்.

“வேண்டாம், வேண்டாம்
 இன்னமும் பகல் ஆதலால்
 நாம் விளையாடுவோம்
 படுக்கை செல்ல எம்மால் முடியாது
 மேலும், சிறுபட்சிகள் ஆகாயத்தில் பறக்கின்றன
 மந்தைகள் குன்றுகளை சூழ்ந்துள்ளன”.

பிளேக் கவிதைகள்

· வெரமுத்து சுந்தரேசன்

“நன்று நன்று செல்வீர்

ஓளி மங்கும் வரை விளையாடுவீர்

அதன் பின் இல்லம் மீண்டு உறங்குவீர்”

சிறுவர் பாய்ந்தனர், சத்தமிட்டனர்

சிரித்தனர்

குன்றுகள் அனைத்தும் எதிரொலித்தன.

ஆயா அல்லது பராமரிப்புப் பெண் பிள்ளைகளின் பராமரிப்புக்குப் பொறுப்பானவள் என்ற வகையில், அதிகாரம் செலுத்துபவளாக நோக்கப்படுதல் வழமை. ஆனால் இங்கு, ஆயா வானவள் பிள்ளைகளின் இஷ்டத்திற்கு இணங்கிப் போகின்றாள். பிள்ளைகளைத் தம் போக்கில் செல்ல அனுமதிப்பதில் மகிழ்வடைகின்றாள். “அனுபவப் பாடல்கள்” தொகுதியில் இடம்பெறும் இதன் இணைக் கவிதையில், ஆயாவின் குரல் மட்டுமே கேட்கிறது. இங்கு ஆயாவின் குரலுடன் பிள்ளைகள் குரலையும் கேட்கமுடிகின்றது. இணைக் கவிதை போல்ன்றி அசைவுகள் வெளிப்படையாகத் தென்றுவதுடன் தங்குதடையில்லாத ஒலியையும் கேட்கிறோம். இணைப்பாடலில் இடம்பெறும் ஆயா கடந்த கால நினைவுகளால் மனம் சோர்வடைகின்றாள். ஆனால் இங்கு ஆயா மனம் பூரிப்படைகின்றாள். பிள்ளை உள்ள உணர்வு என்பது வளர்ச்சியுற்ற மனிதனால் பகிரப்படவல்ல ஆத்மீக அனுபவம் என்ற உண்மையையும் மனிதக் காவலின் தெய்வீகத் தன்மையையும் கவிதை ஸ்திரப் படுத்துவதாக விமர்சகர்கள் கருதுகின்றனர்.

காணாமல் போன சிறுமி

என் தீர்க்க தறிசனமாய்
எதிர்காலத்தில்
புமி உறக்கத்திலிருந்து விழித்து,
(இந்த அடியை ஆழமாய் அலகவீர்)

பரிவுமிகுந்த தன் சிருஷ்டியாளனை
நாடும்
கொடிய பாலை
இனிய நந்தவனம் ஆகும்.

பிளேக் கவிதைகள்
கோடையின் யெளவனம்
என்றுமே குன்றாத
தென் பிராந்தியத்தில்
அழகிய வைகா தரையில் கிடக்கிறாள்.

- வைரமுத்து சுந்தரேசன்

காட்டுப் பட்சிகளின் கீதத்தைக் கேட்டவாறு
ஏழு கோடை காலங்கள் பூராக
தான் அலைந்ததாய்
அழகிய வைகா சூறினாள்.

“இனிய தூக்கமே
இவ் விருட்சத்தின் கீழ், என்னைத் தழுவு
அன்னையே, தந்தையே கலங்குகின்றீரா?
வைகாவால் எவ்விதம் தூங்கமுடியும்?

உங்கள் சிறுபிள்ளை
கொடிய பாலையில் பாதையைத் தொலைத்துவிட்டாள்
அவளின் அன்னை அழும்போது
வைகாவால் எவ்விதம் தூங்க முடியும்?

அன்னையின் இதயம் வலிக்குமாயின்
வைகா விழித்திருக்கட்டும்
அன்னை உறங்கினால்
வைகா கலங்காதிருப்பாள்.

பிளேக் கவிதைகள்

வைரமுத்து சுந்தரேசன்

முறைத்துமுறைத்து நோக்கும் இரவே
வெளிப்பான இவ் வணாந்தரத்தில்
என் விழிகளை நான் மூடுகையில்
உன் நிலவைத் தோன்றுச்செய்.

இரைதேடும் விலங்குகள்
நீண்ட குகைகளைவிட்டு வெளிவந்து
கன்னியைப் பார்த்து நிற்க
உறங்கும் கலகா தரையில் கிடக்கிறாள்.

வேங்கைகளும் புலிகளும்
அவளைச்சுற்றி குதாகலித்தன.
முதிய சிங்கம்
தங்கமயமான பிடரி மயிரைத்தாழ்த்தி வணங்கியது.

அவளின் மார்பை நாவால் வருடியது
சவாலிக்கும் அதன் கண்களிலிருந்து
கண்ணீர் மாணிக்கத் துளிகள் என
அவள் கழுத்தில் சொரிந்தது.

பெண் சிங்கம்
அவளின் மெல்லிய ஆடையைக் களைந்தது
உறங்கும் கன்னியை அம்மணமாய்
அவை குகைகளுக்குக் காவிச் சென்றன.

பிளேக் கவிதைகள்

- வெரமுத்து சுந்தரேசன்

மின்ட சிறுமி

பாலைகள் கலங்கி நிற்க,
ஆழமான பள்ளத்தாக்குகள் வழியாக
லைகாவை ஈன்றோர்
இரவு பூராய் துயரத்துடன் செல்கின்றனர்.

உடல் இளைத்து
தயரமுனகலால் குரல் கரகரக்க
ஏழு நாட்களாய் கை கோர்த்தவாறு
பாலையின் பாதை எங்கும் அவர்கள் தேடினர்.

ஏழுதினங்கள் மரநிழலின் கீழ்
அவர்கள் தூங்கினர்
கொடிய பாலையில் தம் பிள்ளை

பிளேக் கவிதைகள்

வைரமுத்து சுந்தரேசன்

பட்டினியில் வாடுவதைக் கனவில் கண்டனர்.

திக்குகள் அற்ற பாதைகள் ஊடாய்

உடல் வெளிறி உணவின்றி பலங்குன்றி கலங்கி

பரிதாபகரக் கூச்சலுடன்

கனவு உருவம் அலைகிறது.

மனக்குழப்பத்திலிருந்து விடுபட்டு

இழழத்துத் துன்புற்ற தன் பாதங்களை

நடுங்கும் அன்னை தரையில் அழுத்தினாள்

பயணத்தை அவளால் தொடர முடியவில்லை.

வேதனையில் மூழ்கிய அன்னையை

தந்தை தன் கரங்களில் தாங்கிக்கொண்டார்.

பயணத்தைத் தொடரும் முன்னர்

பாதையில் பதுங்கிக் கிடந்தது சிங்கம் ஒன்று.

திரும்பிச் செல்வது வீணானது

அதன் அடர்த்தியான பிடரிமயிர்

அவர்களை தரையில் அமர்த்தியது

பின் அது பெருமையுடன் சுற்றி நடந்தது.

தன் இரையை முகர்ந்தது

அவர்களின் கைகளை நக்கி

அமைதியுடன் அவர்கள் அண்டையில் நின்றபோது

அவர்களின் அச்சம் நீங்கியது.

பிளேக் கவிதைகள் - வைரமுத்து சுந்தரேசன்
மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன்
அவர்கள் அதன் கண்களை நோக்கினர்
தாம் காண்பது தங்க ஆயுதம் தரித்த
தேவதையோ என அதிசயித்தனர்.

அதன் தலையில் ஒரு முடி
அதன் தோள்களின் கீழ்
படரும் தங்கமயமான உரோமம்
அவர்கள் தம்கவனத்தை மறந்தனர்.

“என்பின்னே வருவீர்
கன்னியை என்னிக் கலங்காதீர்!
எனது பிரமாண்டமான மாளிகையில்
லைகா அமைதியுடன் தூங்குகிறாள்” எனக்கூறியது.

அழைத்துச் செல்லப்பட்ட இடத்தை
அவர்கள் அடைந்தனர்
கொடுரப்புலிகள் மத்தியில்
உறங்கும் தம் பிள்ளையைக் கண்டனர்.

அவர்கள் இற்றைவரை
தனித்தொரு பள்ளத்தாக்கு மருங்கில் வாழ்கின்றனர்
ஒநாயின் ஊளையோ சிங்கத்தின் கர்ச்சனையோ
அவர்களை அச்சுறுத்தவில்லை.

பிளேக் கவிதைகள்

- வைரமுத்து சுந்தரேசன்

விமர்சகர்கள் “காணமல் போன சிறுமி” “மீண்ட சிறுமி” ஆகிய கவிதைகளைப்பற்றிய தம் அபிப்பிராயத்தில் சிறுமி ஒருத்தி விடலைப்பருவத்தை அடைதல் அல்லது அனுபவத்தைப்பெறுதல் பற்றியதே இக் கவிதைகள் என தெரிவிக்கின்றனர். அடிமை வாழ்வு, கட்டுப்பாடுகள், அதனால் விளையவல்ல பயங்கரம், பீதி, கொடுரம் என்பவற்றுக்கு அவள் முகம்கொடுக்கிறாள்.

விமர்சனங்கள் வேறுபட்ட கோணங்களில் முன் வைக்கப் படுகின்றன. லைகாவின் பாலியல் தொடர்பான துணிகரச் செயற்பாடுகள் பற்றிய அவளின் பெற்றோரின் விளக்கத்திற்கு ஓர் உவமையாக சிங்கம் அமைகிறது என்ற கருத்தும் உண்டு. “காணமல் போன சிறுமி” கவிதையின் இறுதி அடிகளை (உறங்கும் சிறுமியை அம்மனையாய் அவை குகைக்குள் காவிச்சென்றன) அடிப்படையாக கொண்டு, உடல் நீங்கிய நிலையில் ஆத்மா மரணித்தவர்களின் உலகை அடைதல் பற்றிய கருத்தை உணரமுடியும் எனக்கூறுவோரும் உளர். தன்னியல்பான கற்பனை செறிந்த பிள்ளைப்பருவ உணர்வுகளில் இருந்து அனுபவத்தின் சிக்கலான அபாயகரமான முதிர் நிலையை அடைதல் பற்றிய உள நிலை மாற்றம் சம்பந்தப்பட்டது. கவிதை என்ற விளக்கமும் உண்டு லைகாவினால் குறிப்பிடப்படும் 7 வருடங்கள், பூராணக குறிப்புக்களின் பிரகாரம் “7 நாட்கள் கொண்ட படைப்பு” பற்றிய குறியீடு எனவும், அவளின் பொருள்சார் உலகு கடந்த அனுபவ முதிர்நிலைக்குப் பூரியீடாகிறது எனக்கொள்வாரும் உளர்.

பிளேக் கவிதைகள்

வைரமுத்து சுந்தரேசன்

அனுபவம் பாடல்கள்

குழந்தையின் வேதனை

எனது அன்னை முனகினாள்
 எனது தந்தை கண்ணர் உகுத்தார்
 முகில் ஒன்றில் மறைந்துள்ள பிசாகு போல
 வழிவகை இன்றி,
 அம்மணமாய் உரத்த குரலுடன்
 அபாயகரமான இவ்வுலகத்தில் குதித்தேன்.

தந்தையின் கரங்களில் திமிறியவாறு
 போர்வைத் துணியில் போராடி
 கட்டுக்கு உட்பட்டு சோர்ந்த நிலையில்
 தாயின் முலையை உறிஞ்சுவதைத் தவிர
 வேறேதும் எனக்குத் தொன்றவில்லை.

பயங்கரம் நிறைந்த உலகத்தில் பிரவேசித்த குழந்தை
 பெற்றோரின் கட்டுப்பாட்டுக்கு உப்பட்டு தாயின் முலையில் பருகுகின்றது.
 “பிள்ளை உள்ளாப் பாடல்கள்” தொகுதியில் இடம்பெறும் “பள்ளிச்
 சிறுவன்” அனுபவிக்கும் அமுத்தங்கள் இக்கவிதையில் குழந்தையின்
 பிறப்புடனே ஆரம்பிப்பதை இங்கு காணலாம்.

பிளேக் கவிதைகள்

· வைரமுத்து சுந்தரேசன்

கள்மண்ணும் கூழாங்கல்லூம்

“காதல் சுயமகிழ்வை நாடுவதில்லை,
சுயம் பற்றிய அக்கறையும் அதற்கில்லை,
ஆனால் தன் சுகத்தை மற்றொருவருக்காய் சுய்கிறது.
நரக விசனம் ஒன்றில் சொர்க்கம் ஒன்றை நிறுவுகிறது.”

என்று படித்தது மந்தையின் பாதங்களில்
மிதிபட்ட களிமண்திரள் ஒன்று
ஆயின் சிற்றோடையில் சேர்ந்த கூழாங்கல் ஒன்று
இசை வரிகளை இவ்விதம் வடித்தது.

“காதல் சுயமகிழ்வில் மட்டும் நாட்டம் கொள்வது
சுயமகிழ்விற்காய் பிறிதொருவரைத் தன்னுடன் பிணைப்பது
பிறிதொருவரின் துன்பத்தில் பரவசம் துய்ப்பது
சொர்க்கத்தின் மத்தியிலும் நரகத்தை நிறுவுவது”

காதல் தொடர்பான இரு முரண்பட்ட அக நோக்குகளை
கவிதை தோற்றுவிக்கிறது. பிறர் சௌகரியத்தை மையப்படுத்திய
நிலையில் தன்னலம் மறந்த காதல் பற்றியது ஒன்று. சுயநலத்தையும்
சுய அனுபவத்தையும் சார்ந்த காதல் பற்றியது மற்றயது.

முதற் செய்யுள் “பிள்ளை உள்ளப் பாடல்கள்” சார்ந்ததாயும்
அமைந்திருப்பதை அவதானிக்கமுடியும். கூறப்பட்ட இரு வேறுபட்ட
நோக்குகள் பற்றிய முடிவு எடுக்கும் பொறுப்பு வாசகரிடம் விடப்படுகிறது.
இரு நோக்குகளும் சம்பேறுமானம் மிக்கவை, பரஸ்பரம் உண்மையானவை
என்ற விளக்கமும் விமர்சகர்கள் மத்தியில் காணப்படுகின்றது.

புகைபோக்கி சுத்திகரிப்போன்

பொழியும் பனியின் மத்தியில்
சிறியதொரு கரிய சீவன்
துயரத் தொனியில் “வீப், வீப்” எனக் கத்துகிறது
“நின் அன்னையும் தந்தையும் எங்கு உற்றனர்,
கூறு?”
“அவர்கள் இருவரும்
தொழுகைக்காகத் தேவாலயம் சென்றுள்ளனர்
ஏனெனில் கட்டாந்தரையில்

பிளேக் கவிதைகள் - வைரமுத்து சுந்தரேசன்

நான் மகிழ்வுடன் கிடந்தேன்
மாரிப்பனியில் புன்னகைத்தேன்
மரணத் துகிலை அவர்கள் எனக்கு உடுத்தினர்
துயர கீதம் இசைக்க கற்றுக் கொடுத்தனர்.

நான் ஆடிப் பாடுதல் கண்டு
எனக்கு எவ்வித ஊரும் தாம் புரியவில்லை என
அவர்கள் என்னுகின்றனர்.

எமது அவலத்தில் சொர்க்கம் படைத்த
கடவுளையும் மதகுருவையும் மன்னரையும்
புகழ்துதி செய்யப் புறப்பட்டுள்ளனர்.”

“பிள்ளை உள்ளப் பாடல்கள்” தொகுதியில் இடம்பெறும் இதன் இணைப்பாடலைக் காட்டினும் யிக இருண்ட, கொடுரமான காட்சி ஏன்று இங்கு சித்தரிக்கப்படுகின்றது. பிள்ளையின் சமூக அடக்கமுறைக்கு ஆதரவாக இயங்கும் தேவாலயம், பெற்றோரின் பூர்க்கணிப்பு போன்றன துயரத்தின் உச்சத்தை தொகுகின்றன. பிள்ளையை அடக்கு முறைக்கு உப்படுத்தும் தெய்வம், மதகுருமார், மன்னன் என்ற முழுக்கட்டமைப்பை சுட்டி நிற்பதுடன் பிள்ளை தன் துயரத்தை மறைப்பதற்காகப் பலவந்துப் படுத்தப்பட்டுள்ள பரிதாபம் “துகிலை உடுத்தினர்” என்ற குறிப்பு மூலம் உணர்த்தப்படுகின்றது. உளவியல் ரீதியாகவும் பிள்ளையின் உணர்வுகள் மறைக்கப்பட்ட நிலை குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

என் அழகிய உரோசாச் செடி

சித்திரை மாதம் என்றுமே காணாத

இரு. மலர் எனக்குத் தரப்பட்டது

“ஓர் அழகிய உரோசாச் செடி

என்னிடம் உண்டு”

எனக் கூறி

அம் மலரைக் கடந்து சென்றேன்.

பின்,

பகலும் இரவும் அன்பைச் சொரிவதற்காய்

என் அழகிய உரோசாச் செடியிடம் சென்றேன்

ஆனால் என் உரோசா

பொறாமையுடன் விலகிக் கொண்டது

எனது மகிழ்வாய் அமைந்தது எல்லாம்

அதன் முட்கள் தாம்.

இக் கவிதையை பிளேக்கின் சுயசரிதமாக சில விமர்சகர்கள் கருதுகின்றனர். எனினும் உள்ளத்தினதும் ஆத்மாவினதும் அனுபவ வெளிப்பாடாக இதை இனங்காணுதல் உசிதம். காதல், வாழ்க்கை தழுவிய சுய அனுபவத்தின் விளைவான முட்களையும் பொறாமை உணர்வையும் கவிதை காட்டவில்லையா?

இண்டன்

வாடகைக்குக் கொள்ளப்பட்ட ஓவ்வொரு வீதி ஊடாக
வாடகைக்குக் கொள்ளப்பட்ட
தேம்ஸ் நதி பாயும் பிரதேசத்தின் ஊடாக
நான் அலைகிறேன்
நான் எதிர்கொள்ளும் ஓவ்வொரு மனித முகத்திலும்
பலவினத்தின் அடையாளத்தை
துயரத்தின் அடையாளத்தை
காண்கிறேன்.

பிளேக் கவிதைகள்

- வைரமுத்து சுந்தரேசன்

ஓவ்வொரு மனிதனாலு ஓவ்வொரு அழைப்பில்

ஓவ்வொரு குழந்தையின் அச்சம் தோய்ந்த அழுகையில்

ஓவ்வொரு குரலில்,

தடைசெய்யப்பட்ட ஓவ்வொரு அம்சத்தில்

மனதில் உருக்கி வார்க்கப்பட்ட

கைவிலங்குகளின் ஒலியைக் கேட்கிறேன்.

புகைபோக்கி சுத்திகரிக்கும் சிறுவரின் அழுகுரல்

கருமை படர்ந்த தேவாலயத்தை

எவ்விதம் அச்சுறுத்துகிறது

துரதிஷ்டம் மிக்க போர்வீரனின் பெருமூச்சு

அரண்மனைச் சுவர்களில்

எவ்விதம் குருதியாய் வழிகிறது.

அனைத்திற்கும் மேலாக,

நடுநிசியில் வீதிகளில் நான் கேட்பது எல்லாம்

இனம் விபச்சாரியின் சாபம் எவ்விதம்

புதிதாய்ப் பிறந்துள்ள குழந்தையின் வாழ்க்கையை

பாழாக்கியதுடன்

பாலியல் நோயின் அகோரம்

திருமணம் பிரேத வண்டிக்கு வழிவகுத்துள்ளது

என்பதுதான்.

அடக்குமுறை, நோய், கபடவேடம், மரணம் என்பவை மேலோங்கி நின்ற இலண்டன் நகரம் பற்றிய கசப்பான், கருமையான தோற்றும் ஒன்றை கவிதை முன்வைக்கிறது. செல்வந்த அதிகார வர்க்கத்தினர் வர்த்தக, மற்றும் சொந்தத் தேவைகளுக்காக பொது வீதிகளையும், தேமஸ் நதியையும் கூட வாடகைக்கு அமர்த்தியதன் மூலம் சாதாரண குழிமக்களின் உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டமையை ஆரம்ப வரிகள் கூறுகின்றன. ஆங்கில மூலக் கவிதையில் ஒவ்வொரு மனிதர், ஒவ்வொரு குழந்தை பற்றிய குறிப்பில் ‘Cry’ என்ற பதம் அவர்களின் குறைபாட்டை அல்லது அவர்களின் அழுகையைச் சுட்டுவதாக இரு அர்த்தங்களிற் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையை அவதானிக்கலாம். அடக்குமுறை காரணமாக மக்கள் பேச்சுச் சுதந்திரம் இழந்து போடுள்ள பரிதாபத்தை உணர்த்தும் வகையில் ‘மனதில் உருக்கி வார்க்கப்பட்ட கை விலங்குகள்’ என்ற சொற்றொடர்ப் பிரயோகத்தை நோக்கலாம். அடுத்து சிறுவர் தொழிற் சுரண்டல் போன்ற சமூக அநீதிகளுக்கு எதிராகக் குரல் தரவோ கண்டிக்கவோ தவறிய ‘கபட வேடம்’ தரித்த நிறுவனங்களை (தேவாலயம், அரண்மனை) கவிஞர் சாடுகிறார். 1780 காலப்பகுதியை அடுத்து சிறுவர் தொழில்நலன் தொடர்பான அரசியற் போராட்டங்கள் இங்கிலாந்திற் தோற்றும்பெற்றுமை இங்கு நோக்கற்பாலது.

நேரடிப் பொருளில், புகைபோக்கிகளால் வெளியேறிய புகையினால் தேவாலயங்கள் கருமையாகியதாகக் கருதப்படலாம். எனினும், நிறுவனம் என்ற ரீதியில் வறியவர்களுக்கும் நலிந்தவர்களுக்கும் உதவ

பிளேக் கவிதைகள்

- வைரமுத்து சுந்தரேசன்

வேண்டிய நிலையில், அவ்வாறு செய்யத் தவறியதால் ஏற்பட்ட அவமானத்தைக் குறிக்கும் வகையில் ‘கருமை பட்ரந்ததாக’ (கறையற்ற தாக) உருவக அணி அமைகிறது.

பிரான்சுப் பூர்ச்சியின் ஆரம்பத்திற்குச் சற்று பின்னர் இக்கவிதை எழுதப்பட்டது. ஆங்கிலேயப் போர்வீரனின் துன்பத்திற்கான காரணங்கள் பூர்க்கணிக்கப்பட்டால் பிரான்ஸ் நாட்டில் நிகழ்ந்தமை போன்று இங்கிலாந் திலும் இரத்தக்களாரி ஏற்படும் என்றே கவிஞர் எச்சரிக்கிறார்.

பாரம்பரிய நோக்கில், புதிய ஆரம்பம் ஒன்றின் நம்பிக்கைக்கு உரிய சின்னமாகக் கருதப்படும் புதிதாய்ப் பிறந்த குழந்தை, இங்கு ஓர் இளம் விபச்சாரியின் பிள்ளை. விபச்சாரியின் ‘சாபம்’ பாலியல் நோய் வடிவில் அவளது கணவனதும் குழந்தையினதும் உயிரைக் குடிக்கிறது. திருமணம் ‘ஆரம்பம்’ ஒன்றுக்கான இலக்கணமாயும், பிரேத வண்டி ‘முடிவு’, அதாவது மரணத்திற்கான சின்னமாகவும் அமைவது. பாலியல் நோய்க்கு உட்பட்ட விபச்சாரி அந் நோயைக் கணவனுக்கும் கடத்தி இறுதியில் இருவரும் மரணமடைகின்றனர். திருமணமும் தேவாலயத்திலே ஆரம்பமாகிறது. இருப்பினும் விபச்சாரியின் துன்பங்களைக் களைவதற்குத் தவறிவிட்ட தேவாலயத்தின் மீது தீவிர குற்றச்சாட்டைக் கவிஞர் கூமத்தி நிற்கிறார்.

நகரத்தின் சீர்கேடுகளுக்குப் பலியான முன்று வகுதியினர், தொழிற் சுரண்டலுக்கு உட்பட்ட சிறுவர், போர்வீரர், விபச்சாரி பற்றி கவிதை விமர்சித்துள்ளது.

நச்சுமரம்

என் நண்பனுடன் கோபம் உற்றேன்
என் சினத்தை அவனிடம் பகன்றேன்
சினம் தணிந்தது
என் பகைவனுடன் கோபம் உற்றேன்
என் சினத்தை மறைத்தேன்
சினம் வளர்ந்தது.

காலை மாலை கண்ணீரால்
அச்சத்துடன் அதற்கு நீர் வார்த்தேன்
வஞ்சனை கலந்த புன்னகையால்
அதற்கு ஒளி பாய்ச்சினேன்.

பகல் இரவாய் அது வளர்ந்தது
 பிரகாசமான அப்பிள் கனி ஒன்றைத் தந்தது
 கனியின் பிரகாசத்தை பகைவன் கண்ணுற்றான்
 அது என் உடமை என்பதும் அவன் உணர்வான்.

தோட்டவெளியை இருள்கவ்விய வேளை
 அவன் அக்கனியைத் திருடிக்கொண்டான்
 காலையில் மரத்தின் கீழ்
 என் பகைவன் மல்லாந்து கிடத்தல் கண்டு
 மகிழ்வுற்றேன்.

வெறுப்பு, கோபம் ஆகிய உணர்வுகளின் உளவியல் ரீதியான நிலைகளை விபரிப்பதற்காக நச்சுமரம் என்ற உருவகம் பயன்படுகிறது. மரம், அப்பிள் கனி தொடர்பில் விமர்சன ரீதியான ஊகங்கள் வெளிப் படுத்தப்படுகின்றன. இந்த ஊகங்களின் முன்னணியில், எதேன் தோட்டத்து (Garden of Eden) அறிவு விருட்சத்தின் (Tree of Knowledge) அப்பிள் கனி பற்றிய குறிப்பைக் கொள்ளலாம். இவ்வுகம் கவிதையின் நிகழ்வுரைஞனை பொறாமை மிகுந்த படைப்புக் கடவுளாக இனங்காட்டி நிற்கிறது. நிகழ்வுரைஞனின் நோக்கு, மனப்பாங்கு தொடர்பான சர்ச்சை களைக் கவிதை வெளிப்படுத்தி நிற்பது தெளிவு. பகைவனின் மரணம் தொடர்பாக நிகழ்வுரைஞன் சுயபாராட்டு மிக்கவனாக இனங்காணப் படுகிறானா? அல்லது அடக்கப்பட்ட கோபத்தினால் விளையக்கூடிய அனர்த்தங்கள் தொடர்பில் ஒரு எச்சரிக்கையாகக் கவிதையை ஏற்பதா? நிகழ்வுரைஞனின் பச்சாதாபம் பகைவனின் மரணம் மீதா, அன்றேல் தன் மனச்சாட்சி மீதா? சிந்தனைக்குரிய விடயங்கள்!

நோய் உற்ற உரோசா

ஒ உரோசா மலரே,
 நீ நோய் உற்றுள்ளாய்
 இரைச்சலிடும் புயலின் மத்தியில்
 இரவில் பறந்துவரும்
 விழிகளுக்குப் புலனாகாத ஜந்து.

உனது சிவந்த இனிய படுக்கையை
 அறிந்து கொண்டது
 அதன் இருண்ட அந்தரங்க மோகம்
 உன் வாழ்வைப் பாழாக்கியது.

கவிதை நேரடியான பாலியல் தொனியில் அமைவதாகப் பல விமர்சகர்கள் கருதுகின்றனர். பாலியல் நோய், “கண்ணில் புலப்படாத ஆண் வண்டின்” பாலியல் அனுபவிப்பால் குற்றமறியா உரோசா மலரின் சிதைவு ஆகிய குறிப்புகள் இதற்கு ஆதாரமாகின்றன. ஆயினும் கவிதையின் நேரடி அர்த்தத்தைக் கருத்திற் கொள்வதைக் காட்டினும், ஒருபடி மேற்சென்று அதன் உள்ளார்ந்த அர்த்தத்தை நோக்குதல் ஆழமான தத்துவார்த்த விளக்கத்திற்கு வழிவகுக்கும். நேரடியான பொருளில், கேடு செய்யவருக்குரிய தண்டனையாக பாலியல் நோய் சுட்டப்படுகிறது. எனினும் மரபுரீதியாக, ரோசா மலர் காதலுடன் அல்லது ஓர் இளம் பேண்ணுடன் தொடர்புடேத்தப்பட்டு நோக்குதலின் அடிப்படையில் அதன் நோய் வெளிச் சக்தியின் கெடுதியால் ஏற்பட்டது எனக்கருதுவதை காப்பிலும் மலருக்குள்ளே தேங்கியிருக்கும் நிறைவேற்றப்படாத ஆசைகள் விழிபிறந்த உள்ளகமான உள்ளியல் நோய் எனக் கருதமுடியும்.

அன்புத்தோட்டம்

அன்புத் தோட்டத்திற்குச் சென்றேன்
முன்பு ஒருபோதும் காணாதன கண்டேன்
நான் விளையாடிய பகும்புல்வெளி மத்தியில்
தேவாலயம் ஒன்று நிறுவப்பட்டிருந்தது.

அத்தேவாலய வாயில்கள் மூடப்பட்டிருந்தன
“ஆற்றாதிருக்கக் கடவாய்” என்ற வாசகம்
வாயிலில் எழுதப்பட்டிருந்தது
எனவே என்னற்ற இனிய மலர்கள் புத்திருந்த
அன்புத் தோட்டத்தை நோக்கினேன்.

புஷ்பங்கள் மலரவேண்டிய இடத்தில்
புதைகுழிகளும் நடுகற்களும்
நிறைந்திருக்கக் கண்டேன்
கருமையான அங்கிகளை அணிந்த மதகுருமார்
தம் சுற்றுத் தரிசனங்களுக்காய்

பிளேக் கவிதைகள்

- வெரமுத்து சுந்தரேசன்

நடை பயின்று கொண்டிருந்தனர்
எனது இன்பத்தையும் விருப்புகளையும்
முட்செடிகள்கொண்டு தடைசெய்தனர்.

இன்பம், விருப்புகள், அகவுணர்வுகள் என்பவையீது தேவாலயத்தாற் திணிக்கப்படும் அடக்குமுறை பற்றியது இக்கவிதை.

தோட்டம் ஒன்றுக்கு வருகை தரும் ஒரு மனிதன் தான் இளமைக் காலத்தில் அங்கு கண்ட காட்சி முற்றாக மாற்றும் அடைந்திருப்பதை அவதானிக்கிறான். ஒரு காலத்தில் இயற்கை எழிலுடன் கூடிய பசும் புல்வெளியின் மத்தியில் இப்போது தேவாலயம் ஒன்று காணப்படுகிறது. பிள்ளைப் பருவத்தில் தான் அனுபவித்த பசுமையான, இயற்கையான இன்பமும் அன்புணர்வுடன் கூடிய சூழலும் தேவாலயத்தாலும் “கருமையான அங்கிகளை அணிந்த மதகுருமார்களாலும்” சிதைந்து போயிருப்பதை அவன் காண்கிறான்.

தேவாலய வாயில்கள் மூடப்பட்டுள்ளன. தேவாலயக் கதவில், “ஆற்றாதிருக்கக் கடவாய்” என்ற வாசகம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. (இந்த வாசகம் பத்துக் கட்டளைகள் தொடர்பானது.) தேவாலயம் அதன் நிபந்தனைகளுக்கு இணக்க ஒழுகி வாழாதவர்களை வரவேற்பது இல்லை. உவகையும் உற்சாகமும் நிறைந்த உள்ளம் கொண்டவர்களை வரவேற்பது இல்லை. தேவாலயம் நிபந்தனைகளை மனிதர் மீது திணிக்கிறது. எனவே வெறுப்புற்ற அம் மனிதன் தன் பார்வையைத்

பிளேக் கவிதைகள்

- வைரமுத்து சுந்தரேசன்

தேவாலயத்திலிருந்து திசைதிருப்பி, தோட்டத்தை நோக்குகிறான். அங்கு
புஷ்பங்களுக்குப் பதிலாக புதைகுழிகளையும் நடுகற்களையும்
காண்கிறான். இக்காட்சியால் அவன் நம்பிக்கை இழக்கிறான். பாழடைந்த
தோட்டம் மிக இருள் குழந்ததாய் தென்படுகிறது. அவன் மனதிற்
தேங்கியிருந்த அனைத்து அச்சங்களும் நிஜமாகும் இடமாக அவனது
தோட்டம் தோற்றுகிறது. கடந்துவிட்ட இளமை திரும்பப் போவதில்லை
என்பதை அவன் அறிவான். முதிர்ச்சி அடைந்த இந்நிலையில் தன்னைச்
குழவுள்ள உலகு பற்றிப் புரிந்துகொள்ளும் அளவிற்கு தன் அறிவு
வளர்ச்சியற்றுள்ளதை அவன் உணர்கிறான்.

மூலக் கவிதையில் (Garden of Love), Garden, Love ஆகிய
சொற்களிற் பெரிய எழுத்துக்கள் பயன்படுத்தப்பட்டு அச்சொற்கள்
முதன்மைப்படுத்தப்படுகின்றன. ஏனெனில் அச்சொற்கள் அவை
சாதாரணமாக உணர்த்தும் கருத்துக்களைக் காட்டினும் ஆழமான
அர்த்தத்தில் பிளேக்கினால் இங்கு பிரயோகிக்கப்படுகின்றன. இங்கு
Love என்ற பதம் மனிதன் மீதான கடவுளின் முதல் அன்பை (First
Love) குறித்து நிற்க, Garden என்பது மகத்துவம் மிக்க அந்த
அன்புணர்வு பேணப்படும் எம் இதயங்களைச் சுட்டுகிறது. ஆனால்
அந்த உணர்வு காலப்போக்கில் எமது தோட்டத்திலிருந்து மங்கி
மறைந்துவிடுவதையே கவிதை பிரதிபலிக்கிறது. தீங்கு குழந்து
தர்மத்தைச் சிதைக்கும் வரை அனைத்தும் தூய்மையுடன் விளங்கிய
எதேன் நந்தவனத்தையே (Garden of Eden) இக் கவிதையில்
குறிக்கப்படும் தோட்டம் சுட்டிநிற்கிறது.

பிளேக் கவிதைகள்

- வைரமுத்து சுந்தரேசன்

எவ்வாறாயினும், தேவாலயம் தோட்டத்தை எவ்விதம் மாற்றி உள்ளது என்பது பற்றியதே கவிதையின் பிரதான சாரம். கருமையான சில ஜந்துக்கள் போல கருநிற அங்கிகள் அணிந்த மதகுருமார் அனைத்தையும் இருள்மயமாக்கி எம்மைச் சூழ்ந்திருப்பதாகக் கவிஞர் சாடுகிறார். சிலுவையில் அறையப்பட்ட தினத்தன்று கிறீத்துநாதர் அணிந்திருந்த முட்கிரීடம் பற்றியே கவிதையிலும் பேசப்படுகிறது. மனிதரின் பாவங்களுக்காக இயேசுநாதர் துன்பத்தை அனுபவித்தது போல மனிதரும் துன்பத்தை அனுபவிக்கவேண்டும் என்பதையே மதகுருமார் போதிப்பதாகக் கூறும் கவிஞர், மனிதரின் வாழ்க்கை ஏற்கனவே துயரம் சூழ்ந்ததாய் அமையும்போது, மேலும் துன்பத்தை சுமப்பதன் மூலம் மனிதன் எய்தப்போகும் நன்மைதான் என்ன என வினவுகிறார்.

அக்காலகட்ட தேவாலயம் பற்றிய பிளேக்கின் பார்வை மிகக் கடுரொமானது. மக்கள் மேன்மேலும் வறுமையில் மிதக்கும்போது தேவாலயங்கள் செல்வந்த ஸ்தாபனங்களாக மாறியமையை பிளேக்கினாற் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. பாதிக்கப்படும் மக்களின் நலனுக்காக சேவைப்ரிய வேண்டிய தேவாலயம் மாறாக அதிகாரத்திலும் பணத்திலும் நாட்டம் கொண்டிருந்தது. கடவுளின் பெயரால் கொடிய செயல்கள் நிகழ்ந்தன. ஆகவே பிளேக்கின் பார்வையில், கடவுள் தேவாலயத்தி லிருந்து விலகிச் சென்றுவிட்டார். கடவுளை அடைவதற்கு நாம் வேறொங்காவது இடத்திற்குத்தான் செல்லவேண்டும். உதாரணமாக, எமது பிள்ளை உள்ள உணர்வுகளை நாம் விட்டுவேந்த மறக்கப்பட்ட இடங்களுக்கு அதாவது எம் சொந்த அன்புத் தோட்டத்திற்கு.

பரிசுத்த வியாழன்

வளமிக்க செழிப்பான நாடு ஒன்றில்
கொடுரே சுயநலமிக்க கரங்களால் ஊட்டப்பட்டு
துயரத்தால் நலிவுற்ற குழந்தைகளைக் காணுதல்
ஒரு பரிசுத்த நிகழ்வாமோ?
நடுங்கும் அக்குரல் ஒரு பாடலோ!
அது ஒர் உவகைக் கீதமோ?
எத்தனை வறிய பிள்ளைகள்,

பிளேக் கவிதைகள்

- வைரமுத்து சுந்தரேசன்

இது வறுமை மிக்கதொரு தேசம்!

அவர்களின் சூரியன் பிரகாசிப்பதே இல்லை

அவர்கள் வயல்வெளிகள் இருண்டன, வெறிதாயின

அவர்கள் பாதைகள் முட்களால் நிரம்பின

அங்கே நிலைப்பது யாவும் நீடித்த குளிர்காலம்.

சூரியன் எங்கெல்லாம் பிரகாசிக்குமோ

மழை எங்கெல்லாம் பொழியுமோ

குழந்தைகள் அங்கு பசி உணரார்

வறுமை அவர்கள் மனதை வதைக்காது.

“பிள்ளை உள்ளப் பாடல்கள்” தொகுதியில் இடம்பெறும் இதன் இணைக் கவிதையைக் காட்டிலும், இக் கவிதை பிள்ளைகளின் துன்பம் தொடர்வில் அதிகளவு அழுத்தத்தொனியில் அமைந்திருப்பதை அவதானிக்க முடியும். மூன்றாம் செய்யுளின் இறுதி அடி ‘அங்கே நிலைப்பது யாவும் நீடித்த குளிர்காலம்’, “அனுபவ” நோக்கில் கொண் பாட்டும் அனுகப்படுவதைச் சுட்டுகிறது. கவிதையின் இறுதிச் செய்யுளில், கொண்டாட்டம் குளிர் காலத்திற்கு ஒப்புமையாக்கப்பட்டு, சூரியன் பிரகாசிக்கும்போது, மழை பெய்யும்போது பசிக்கோ, வறுமைக்கோ இடமில்லை எனக் கூறப்படுகிறது. குளிர்காலத்தில் வெயிலும் மழையும் இல்லை என்பது வெளிப்படை. எனவே பிள்ளைகள் வாழ்வில் நிலைப்ப தெல்லாம் பசியும் ஏழ்மையும் என்பது குறிப்பால் உணர்த்தப்படுகின்றது.

புளி

புலியே புலியே

இரவு வனங்களில்

என்னே உன் அக்கினிப் பிரகாசம்

அழியாப் பேறுற்ற

எக் கரத்தால் எவ் விழியால்

அச்சுறுத்தும் நின் கவின்சீர் உடலை

வடிக்க முடிந்தது?

எந்த ஆழச் சமுத்திரத்தில் வானத்தில்

உன் கண்களின் அக்கினி முட்டப்பட்டது?

எந்த இறக்கையில் பறந்து

அவன்தன் இலட்சியத்தை ஈடேற்றத் துணிந்தான்?

எக் கரம் அக்கினியை

பற்றிக் கொள்ளத் துணிந்தது?

எத் தோள்வலி கொண்டு

பிளேக் கவிதைகள்
ஏக் கலைத்திறன் கொண்டு
உன் இதயத் தசைநார்களை
முறுக்க முடிந்தது?
உன் இதயத் துடிப்பு தொடங்கியபோது
பீதியில் உறைந்தது
எக் கரம், எப் பாதம்!

எச் சம்மட்டியால், எச் சங்கிலியால்
எவ்வுலைக்களத்தில், எப் பட்டறையில்
நின் மூளை வார்க்கப்பட்டது?
எக் கொடிய பிடிக்குள்
கொடிய திகில் உறைந்தது?

நட்சத்திரங்கள் தம் ஈட்டிகளை
கீழ் ஏறிந்த வேளை,
தம் கண்ணீரால்
சொர்க்கத்தை நனைத்த வேளை,
அவர் தன் சிருஷ்டி கண்டு
புன்னகைத்தாரா?
ஆட்டுக்குட்டியைப் படைத்தவர் தான்
உன்னையும் படைத்தாரா?

- வைரமுத்து சந்தரேசன்

வைரமுத்து சுந்தரேசன்

பிளேக் கவிதைகள்
 புலியே புலியே
 இரவு வனங்களில்
 என்னே உன் அக்கினிப் பிரகாசம்
 அழியாப் பேறுற்ற
 எக்கரம் எவ் விழி
 உன் அச்சுறுத்தும் கவின்சீர் உடலை
 வடிக்கத் துணிந்தது?

பிளேக்கின் மிகப் பிரசித்திபெற்ற இக் கவிதையில் ஆழந்த அர்த்த புஷ்டியான வினாக்கள் எழுப்பப்படுகின்றன. ஆனால் அவற்றுக்கான விடைகள் இல்லை. புலிபோன்ற பயங்கரமும் கொடுமையும் நிறைந்த பிராணி ஒன்றை சிருஷ்டகர்த்தாவால் எவ்விதம் படைக்க முடிந்தது? அதே சிருஷ்டியாளன் ஆட்டுக்குட்டி ஒன்றின் படைப்புக்கும் பொறுப்பாக விளங்கவில்லையா? பிளேக் தன் பிற கவிதைகளில் சக்தியை நன்மை, மகிழ்வு ஆகியவற்றின் ஒரு வடிவமாக ஆங்காங்கே புகழ்ந்துரைக்கும் வகையில், புலி இங்கு தீமையின் சின்னமாகச் சித்தரிக்கப்படவில்லையா? இத்தகைய ஊகங்கள் கொடுரமான நாசகார படைப்புக்களை மேற்கொள்ளும் கடவுளின் ஞானம் தொடர்பில் தீவிர சந்தேகங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றன.

கவிதையில் இடம்பெறும் வினாக்கள் அமைந்துள்ள முறையை நோக்கும்போது குறிப்பிட்டதொரு பண்பை அவதானிக்க முடியும். மூலக்கவிதையில், வினாக்களில் “What” என்ற சொல் பல தடவைகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. உண்மையில் இவ் வினாக்கள் படைப்புக்

பிளேக் கவிதைகள்

வெரமுத்து சந்தரோசன்
கடவுளை நோக்கியதாக அமைந்தபோதும் “Who” என்ற சொல்
யண்படுத்தப் படவில்லை. புலியின் படைப்பு தோட்டபான கொடுமையைச்
சுட்டுவதற்காகவே “What” என்ற சொற்பிரயோகம் மேற்கொள்ளப்
பட்டுள்ளது.

ஆரம்பச் செய்யுளில் “அழியாப் பேறுற்ற ஏக் கரமோ எவ்
விழியோ” விலங்கின் உடலை உருவாக்கியது என வினவுவதன் மூலம்
கடவுளின் சிருஷ்டி பற்றிய குறிப்பு புலனாகின்றது. மேலும்,
“அச்சுறுத்தும் கவின்சீர் உடல்” என்ற சொற்றொடர் ஏற்படுத்தும் சிக்கல்
பண்பையும் அவதானிக்க முடியும். அச்சுறுத்தும் தோற்றுமும் அழுகும்
ஒருங்குசேர்ந்த படைப்பாக புலியைக் காணமுடிகின்றது. உணர்வு
பூர்வமான மனிதக் கலைஞர் (பிளேக்) விலங்கின் தோற்றுத்தில்
பிரதிபலிக்கும் தெய்வீகக் கலைத்திறன் கண்டு அதிசயிக்கிறான்.

முன் அறியப்படாத பகைப்புலம் ஒன்றைக் காட்சிப்படுத்தும்
“இரவு வனங்கள்” என்ற சொற்றொடரும் புலியின் நிறத்தைச் சுட்டும்
“அக்கினிப் பிரகாசம்” என்ற பத ஆட்சியும் இங்கே ஒர் எதிரநிலைப்
பண்பை நிலைநிறுத்துவதைக் காண்கிறோம்.

புலியின் கண்களின் அக்கினி எங்கு தோற்றும் பெற்றது என
பிளேக் வினவுகிறார். முற்றிலும் துணிச்சல் மிக்க ஒருவன் தீயைப்பற்றி
புலிக்கு வழங்கியதாக கருத்ததோன்றுகிறது. (கிரேக்க புராணக்
கதைகளில், புரோமிதியல் தெய்வங்களிடமிருந்து நெருப்பைத் திருடி
மனிதர்களுக்குக் கொடுத்ததாகக் கூறப்படுவது நோக்கற்பாலது)

பிளேக் கவிதைகள்

- வெரமுத்து சுந்தரேசன்

எக் கரத்தால் எவ் விழியால் விலங்கின் உடலைப் படைக்க “முடிந்தது?” என ஆரம்பித்து, இறுதியில் “முடிந்தது” என்ற சொல்லுக்குப் பதிலாக “துணிந்தது” என முடிவறுவது கூறவந்த கருத்தின் செறிவை மேலும் வலுப்படுத்துகின்றது.

புலியின் வீரம், உடற்பலம், அழகு என்பவற்றின் அடிப்படையில், கடவுளின் சிருஷ்டி மகிழ்ச்சியின் உருவாயாகப் புலியைக் கவிஞர் காண்கிறார்.

உற்பத்தியுடன் தொடர்புடைய “முறுக்குதல்”, “துணிதல்”, “வார்த்தல்”, “பற்றுதல்” போன்ற வினைச்சொற்கள் உற்பத்தி தொடர்பான அபாயத்தையும் முரட்டுத்துணிச்சலையும் பிரதிபலிக்கின்றன. அதேசமயம் உற்பத்தி நிகழும் ஸ்தானம் அனல் கக்கும் உலைக்களமாக விவரிக்கப் படுகிறது. “சம்படி”, “பட்டறை”, “உலைக்களம்” என்பன கைத்தொழிற் புரட்சியைக் குறித்துறிந்து படிமங்கள் ஆகின்றன. புலியைப் படைத்தவன் ஆட்கூக்குடியைப் படைத்தவனிலிருந்து வேறுபடுவதையே இது காட்டுகின்றது.

5-ம் செய்யுளின் இறுதி இரு அடிகள் படைப்போனுக்கும் நிகழ்வுரைஞாக்கும் இடையிலான வேற்றுமையை அறிந்துகொள்ள ஆதாரமாகின்றன. படைத்தவன் புன்னகைக்கின்றான். மனிதன் அச்சத்தில் உறைகிறான். படைத்தவனின் புன்னகையின் பின்னணியை மனிதனால் உணரமுடிகின்றது. அப் புன்னகை கொடுமையும் பரிகாசமும் கொண்டாக அமையலாம். அதே சமயம் இயற்கை பற்றிய யதுர்த்த தன்மையைத் திறம்படச் சித்தரித்துவிட்ட ஒரு கலைஞரின் திருப்தி, உவகை தொடர்பான புன்னகையாயும் அதைக் கருதலாம்.

பிளேக் கவிதைகள்

- வைரமுத்து சுந்தரேசன்

இரண்டாம் செய்யுளின் இறுதி அடியில் படைப்போனை ஒரு கொல்லனாகக் காண்பது பற்றிய தடயக்குறிப்புகள் உள்ளன. 4-ம் செய்யுளில் சம்மட்டி, சங்கிலி, உலைக்களம், பட்டறைக்கல் என்ற பதங்கள் மூலம் இதற்கான ஆதாரம் ஸ்திரப்படுத்தப்படுகின்றது.

விமர்சகர்கள் கவிதையின் கருப்பொருள் சம்பந்தமாக வேறுபட்ட கருத்துகளை முன்வைக்கின்றனர். புலியை தீமை, இருள் குழந்தை என்ப வற்றின் குறியீடாகச் சிலர் காண்கின்றனர். மற்றும் சிலர் கவிதை பிரான்சியப் புரட்சி சம்பந்தமானது எனக் கருதுகின்றனர். மேலும், கவிதையானது கலைஞர் ஒருவனின் ஆக்கத்திறன் பற்றியது எனவும் பிளேக்கின் மறைபொருள் ஞான தியானம் (Grostic) பற்றியது எனவும் வேறுபட்ட கோணங்களில் அலசப்படுகின்றது.

எது எவ்வாறாயினும், உறுதியாகக் கூறக்கூடியது யாதெனில், இக் கவிதை அனுபவப் பாடற்றோகுதியில் இடம்பெறும் ஒன்று என்ற ரீதியில், மனித ஆத்மாவின் இரு முரண்நிலைப் பண்புகளில் ஒன்றான “அனுபவம்” பற்றியது என்பது உறுதி. வஞ்சகமற்ற பிள்ளை உள்ளப் பண்புகளிலிருந்து நீங்கி அனுபவம் பெற்ற மனிதன் ஒருவனின் குறியீடாகப் புலியைக் கருதலாம் எனத் தோன்றவில்லையா?

(2-ம் செய்யுளில் இடம்பெறும் இறக்கை பற்றிய குறிப்பு கிரேக்க புராணக்கதைகளில் கூறப்படும் Daedalus தெய்வம் பற்றியது. 5-ம் செய்யுளில் காணப்படும் நடசத்திரங்கள், ஈட்டிகள் பற்றிய குறிப்பு சொர்க்கத்தில் நடந்ததாய்க் கூறப்படும் தேவதைகளுக்கு இடையிலான போர் சம்பந்தமானது.)

ஆயாவன் பாடல்

பிள்ளைகளின் குரல்கள் புல்வெளியில் ஓலித்தபோது
பள்ளத்தாக்கில் அவர்கள் இரகசியமாய் பேசியபோது
என் இளமைக்கால நினைவுகள்
மனதில் பசுமையாய் எழுகின்றன
என் முகம் வெளுக்கின்றது.
என் பிள்ளைகளே வீடு திரும்புங்கள்

பிளேக் கவிதைகள்

- வைரமுத்து சந்தரேசன்

அந்தி சாய்ந்துவிட்டது

மாலைப்பனி தொடங்கிவிட்டது;

உங்கள் வசந்தமும் உங்கள் நாட்களும்

விளையாட்டில் விரயமாகின்றன

உங்கள் குளிர்காலமும் இரவும் மறைவில் உள்ளன.

இக் கவிதையில், வாழ்க்கையின் அபாயங்கள் பற்றி முதிய குரல் எச்சரிக்கிறது. ஆயா இளமைக்கால நினைவுகளால் துயரம் அடைகின்றாள். பிள்ளைகள் மௌனமாய் உள்ளனர். அவர்கள் குரல்கள் அடங்கியுள்ளன. “இரகசியப்பேச்சு” வெளிப்படைத் தன்மை இல்லாத நிலையைப் புலப்படுத்துகின்றது. முதிர்பருவத்தின் போய்மைத் தன்மை, பயனறுநிலை என்பவற்றை “உங்கள் குளிர்காலமும் இரவும் மறைவில் உள்ளன” என்ற அடி உட்கிடைப்படுத்துகிறது. எனவே பிள்ளை உள்ளப் பண்பு அர்த்தமற்றதாகிவிடுகிறது. - “உங்கள் வசந்தமும் உங்கள் நாட்களும் விளையாட்டில் விரயமாகின்றன”.

கவிதையின் இறுதி அடிக்கு விமர்சகர்கள் பல அர்த்தங்கள் கற்பிக்கின்றனர். மனிதனின் அடிப்படையான தீயகுணத்தை மறைத்து நிற்கும் மாறுவேடம் தான் பிள்ளை உள்ளப் பண்பா? அல்லது வளர்ச்சி என்பது பிள்ளை உள்ளப்பண்பின் தவிர்க்க முடியாத இழப்பா? ஏமாற்று, கட்டம் என்பவற்றுடன் பிணைந்தது தான் வளர்ந்த பருவமா?

പ്രത്നക്കണ്ടപ്പ്

Songs of Innocence

INTRODUCTION

*Piping down the valleys wild,
Piping songs of pleasant glee,
On a cloud I saw a child,
And he laughing said to me:*

*“Pipe a song about a Lamb!”
So I piped with merry cheer.
“Piper, pipe that song again;!
So I piped, he wept to hear.*

*“Drop thy pipe, the happy pipe;
Sing thy songs of happy cheer;”
So I sung the same again,
While he wept with joy to hear.*

*“Piper, sit thee down and write
In a book, that all may read.”
So he vanish’d from my sight,
And I pluck’d a hollow reed,*

*And I made a rural pen,
And I stain’d the water clear,
And I wrote my happy songs
Every child may joy to hear.*

பிளேக் கவிதைகள்

THE SHEPHERD

வைரமுத்து கந்தரேசன்

*How sweet is the shepherd's sweet lot!
From the morn to the evening he strays;
He shall follow his sheep all the day,
And his tongue shall be filled with praise.*

*For he hears the lamb's innocent call,
And he hears the ewe's tender reply;
He is watchful while they are in peace,
For they know when their Shepherd is nigh.*

THE SCHOOL BOY

*I love to rise in a summer morn
When the birds sing on every tree;
The distant huntsman winds his horn,
And the sky-lark sings with me.
O! what sweet company.*

*But to go to school in a summer morn
O! it drives all joy away;
Under a cruel eye outworn,
The little ones spend the day
In sighing and dismay.*

*Ah! then at times I drooping sit,
And spend many an anxious hour,
Nor in my book can I take delight,*

பிளேக் கவிதைகள்

· வைரமுத்து சுந்தரேசன்

*Nor sit in learning's bower,
Worn thro' with the dreary shower.*

*How can the bird that is born for joy
Sit in a cage and sing?*

*How can a child, when fears annoy,
But droop his tender wing,
And forget his youthful spring?*

*O! Father & mother, if buds are nip'd
And blossoms blown away,
And if the tender plants are strip'd
Of their joy in the springing day,
By sorrow and care's dismay,
How shall the summer arise in joy,
Or the summer fruits appear?
Or how shall we gather what griefs destroy,
Or bless the mellowing year,
When the blasts of winter appear?*

HOLY THURSDAY

*"Twas on a Holy Thursday, their innocent faces
clean
The children walking two & two, in red & blue &
green,
Grey-headed beadle walk'd before, with wands as
white as snow,
Till into the high dome of paul's they like
Thames', waters flow.*

பிளேக் கவிதைகள்

- வெரமுத்து சந்தரூசன்

O what a multitude they seem'd, these
flowers of London town!
Seated in companies they sit with radiance all their
own.
The hum of multitudes was there, but
multitudes of lambs,
Thousands of little boys & girls raising
their innocent hands.

Now like a mighty wind they raise to heave
the voice of song,
Or like harmonious thunderings the seats
of heaven among.
Beneath them sit the aged men, wise
guardians of the poor;
Then cherish pity, lest you drive an
angel from your door.

THE LITTLE BLACK BOY

My mother bore me in the southerns wild,
And I am black, but O! my soul is white;
White as an angel is the English child,
But I am black as if bereav'd of light.

My mother taught me underneath a tree,
And, sitting down before the heat of day,
She took me on her lap and kissed me,
And pointing to the east began to say:

*"Look on the rising sun: there God does live,
And gives his light, and gives his heat away;
And flowers and trees and beasts and men receive
Comfort in morning, joy in the noonday."*

*"And we are put on earth a little space,
That we may learn to bear the beams of love;
And these black bodies and this sunburnt face
Is but a cloud, and like a shady grove."*

*"For when our souls have learn'd the heat to bear,
The cloud will vanish; we shall hear his voice,
Saying: 'Come out from the grove, my love & care,
And round my golden tent like lambs rejoice."*

*Thus did my mother say, and kissed me;
And thus I say to little English boy.
When I from black and he from white cloud free,
And round the tent of God like lambs we joy,*

*I'll shade him from the heat, till he can bear
To lean in joy upon our father's knee;
And then I'll stand and stroke his silver hair,
And be like him, and he will then love me.*

THE LAMB

*Little Lamb, who made thee?
Dost thou know who made thee?
Gave thee life & bid thee feed,
By the stream & O'er the mead;*

பிளேக் கவிதைகள்

- வைரமுத்து சுந்தரேசன்

Gave thee clothing, of delight,
Softest clothing wooly bright,
Gave thee such a tender voice,
Making all the vales rejoice?

Little Lamb, who made thee?

Dost thou know who made thee?

Little Lamb, I'll tell thee,
Little Lamb, I'll tell thee,
He is called by thy name,
For he calls himself a Lamb.
He is meek & he is mild;
He became a little child.
I a child & thou a lamb.
We are called by his name.

Little Lamb, God bless thee!

Little Lamb, God bless thee!

NIGHT

The sun descending in the west,
The evening star does shine;
The birds are silent in their nest,
And I must seek for mine.
The moon like a flower,
In heaven's high bower,
With silent delight
Sits and smiles on the night.
Farewell, green fields and happy groves,
Where flocks have took delight;

பிளேக் கவிதைகள்

வைரமுத்து சுந்தரேசன்

Where lambs have nibbled, silent moves
The feet of angels bright;
Unseen they pour blessing,
And joy without ceasing,
On each bud and blossom,
And each sleeping blossom.

They look in every thoughtless nest,
Where birds are cover'd warm;
They visit caves of every beast,
To keep them all from harm;
If they see any weeping
That should have been sleeping,
They pour sleep on their head
And sit down by their bed.

When wolves and tygers howl for prey,
They pitying stand and weep;
Seeking to drive their thirst away,
And keep them from the sheep.
But if they rush dreadful,
The angels, most heedful,
Receive each mild spirit,
New worlds to inherit.

And there the lion's ruddy eyes
Shall flow with tears of gold,
And pitying the tender cries,
And walking round the fold,
Saying, "Wrath, by his meekness,

பிளேக் கவிதைகள்

வெரமுத்து சுந்தரேசன்

*And, by his health, sickness
Is driven away
From our immortal day.*

*"And now beside thee, bleating lamb,
I can lie down and sleep;
Or think on him who bore thy name,
Graze after thee and weep.
For wash'd in life's river,
My bright mane for ever
Shall shine like the gold
As I guard o'er the fold."*

THE BLOSSOM

*Merry Merry Sparrow!
Under leaves so green,
A happy Blossom
Sees you, swift as arrow,
Seek your cradle narrow
Near my Bosom.
Pretty Pretty Robin!
Under leaves so green,
A happy Blossom
Hears you sobbing, sobbing,
Pretty Pretty Robin,
Near my Bosom.*

THE CHIMNEY SWEEPER

*When my mother died I was very young,
And my father sold me while yet my tongue
Could scarcely cry "weep! weep! 'weep! 'weep!"
So your chimneys I sweep & in soot I sleep.*

*There's little Tom Dacre, who cried when his head,
That curl'd like a lamb's back, was shav'd: so I said
"Hush, Tom! never mind it, for when your head's*

*bare
You know that the soot cannot spoil your white
hair."*

*And so he was quiet & that very night,
As Tom was a-sleeping, he had such a sight!
That thousands of sweepers, Dick, Joe, Ned & Jack,
were all of them lock'd up in coffins of black.*

*And by came an Angle who had a bright key,
And he open'd the coffins & set them all free;
Then down a green plain leaping, laughing, they
run,*

And wash in a river, and shine in the Sun.

*Then naked & white, all their bags left behind,
They rise upon clouds and sport in the wind;
And the Angel told Tom, if he'd be a good boy,
He'd have God for his father & never want joy.*

*And so Tom awoke; and we rose in the dark,
And got with our bags & our brushes to work.*

பிளேக் கவிதைகள்

வைரமுத்து சுந்தரேசன்

*Tho' the morning was cold, Tom was happy & warm;
So if all do their duty they need not fear harm.*

THE DIVINE IMAGE

To Mercy, Pity, Peace, and Love

All pray in their distress;

And to these virtues of delight

Return their thankfulness.

For Mercy, Pity, Peace, and Love

Is God, our father dear,

And Mercy, Pity, Peace, and Love

Is Man, his child and care.

For Mercy, has a human heart,

Pity a human face,

And Love, the human form divine,

And Peace, the human dress.

Then every man, of every clime

That prays in his distress,

Prays to the human form divine,

Love, Mercy, Pity, Piece.

And all must love the human form,

In heathen, turk, or jew;

Where Mercy, Love & Pity dwell

There God is dwelling too,

பிளேக் கவிதைகள்
NURSE'S SONG

வைரமுத்து சுந்தரேசன்

*When the voices of children are heard on the green,
And laughing is heard on the hill,
My heart at rest within my breast,
And everything else is still.*

*"Then come home, my children, the
sun is gone down,
And dews of night arise;
Come, come, leave off play, and let us away
Till the morning appears in the skies."*

*"No, no, let us play, for it is yet day,
And we cannot go to sleep;
Besides, in the sky the little birds fly,
And the hills are all cover'd with sheep."*

*"Well, well, go & play till the light fades away,
And then go home to bed."
The little ones leaped & shouted & laugh'd
And all the hills echoed.*

THE LITTLE GIRL LOST

*In futurity
I prophetic see
That the earth from sleep
(Grave the sentence deep)
Shall arise and seek*

*For her maker meek;
And the desert wild
Become a garden mild.
In the southern clime,
Where the summer's prime
Never fades away,
Lovely Lyca lay.*

*Seven summers old
Lovely Lyca told;
She had wander'd long
Hearing wild birds' song.
"Sweet sleep, come to me
underneath this tree.
Do father, mother, weep?
Where can Lyca sleep?*

*"Lost in desert wild
Is your little child.
How can Lyca sleep
If her mother weep?*

*"If her heart does ake
Then let Lyca wake;
If my mother sleep,
Lyca shall not weep.*

*"Frowning, frowning night,
O'er this desert bright,
Let thy moon arise*

While I close my eyes."

*Sleeping Lyca lay
While the beasts of prey,
Come from caverns deep,
View'd the maid asleep.
The kingly lion stood,
And the virgin view'd,
Then he gambol'd round
O'er the hallow'd ground.*

*Leopards, tygers, play
Round her as she lay,
While the lion old
Bow'd his mane of gold.*

*And her bosom like,
And upon her neck
From his eyes of flame
Ruby tears there came;*

*While the lioness
Loos'd her slender dress,
And naked they convey'd
To caves the sleeping maid.*

THE LITTLE GIRL FOUND

*All the night in woe
Lyca's parents go*

*Over vallies deep,
While the desarts weep.*

*Tired and woe - begone,
Hoarse with making moan,
Arm in arm seven days
They trac'd the desart ways.*

*Seven nights they sleep
Among shadows deep,
And dream they see their child
Starv'd in desart wild.*

*Pale, thro' pathless ways
The fancied image strays
Famish'd, weeping, weak,
With hollow piteous shriek.*

*Rising from unrest,
The trembling woman prest
With feet of weary woe:
She could no further go.*

*In his arms he bore
Her, arm'd with sorrow sore;
Till before their way
A couching lion lay.*

*Turning back was vain:
soon his heavy mane*

*Bore them to the ground.
Then he stalk'd around,*

*Smelling to his prey;
But their fears ally
When he licks their hands,
And silent by them stands.
They look upon his eyes
Fill'd with deep surprise;
And wondering behold
A Spirit arm'd in gold.*

*On his head a crown;
On his shoulders down
Flow'd his golden hair
Gone was all their care.*

*"Follow me," He said;
"Weep not for the maid;
In my palace deep
Lyca lies asleep.*

*Then they followed
Where the vision led,
And saw their sleeping child
Among tygers wild.*

*To this day they dwell
In a lonely dell;
Nor fear the wolvish howl
Nor the lions' growl.*

Songs of Experience

INFANT SORROW

*My mother groan'd! my father wept.
Into the dangerous world I leapt:
Helpless, naked, piping loud:
Like a fiend hid in a cloud.*

*Struggling in my father's hands,
Striving against my swaddling bands,
Bound and weary I thought best
To sulk upon my mother's breast.*

THE CLOD & THE PEBBLE

*"Love seeketh not Itself to please,
"Nor for itself hath any care,
"But for another gives its ease,
"And builds a Heaven in Hell's despair."*

*So sang a little Clod of Clay
Trodden with the cattle's feet,
But a Pebble of the brook
Warbled out these metres meet:*

*"Love seeketh only Self to please,
"To bid another' to Its delight,*

பிளேக் கவிதைகள்

வைரமுத்து சுந்தரேசன்

"Joys in another's loss of ease

"And builds a Hell in Heaven's despite."

THE CHIMNEY SWEEPER

*A little black thing among the snow,
Crying "weep! weep!" in notes of woe!
"Where are thy father & mother? say?"
"They are both gone up to the church to pray.*

*"Because I was happy upon the heath,
"And smil'd among the winter's snow,
"They clothed me in the clothes of death,
"And taught me to sing the notes of woe.*

*"And because I am happy & dance & sing,
"They think they have done me no injury,
"And are gone to praise God & his Priest & King,
Who make up a heaven of our misery."*

MY PRETTY ROSE TREE

*A flower was offer'd to me,
Such a flower as May never bore;
But I said "I've a Pretty Pretty Rose Tree"
And I passed the sweet flower o'er.*

*Then I went to my Pretty Rose - tree,
To tend her by day and by night;*

பிளேக் கவிதைகள்

- வெரமுத்து சுந்தரேசன்

But my Rose turn'd away with jealousy,
And her thorns were my only delight.

LONDON

I wander thro' each charter'd street,
Near where the charter'd Thames does flow,
And mark in every face I meet
Marks of weakness, marks of woe.

In every cry of every Man,
In every Infant's cry of fear,
In every voice, in every ban,
The mind-forg'd manacles I hear.

How the Chimney-sweeper's cry
Every black'ning Church appalls;
And the hapless Soldier's sigh
Runs in blood down Palace walls.

But most thro' midnight streets I hear
How the youthful Harlot's curse
Blasts the new born Infant's tear;
And blights with plagues the Marriage hearse.

A POISON TREE

I was angry with my friend:
I told my wrath, my wrath did end.

*I was angry with my foe;
I told it not, my wrath did grow.*

*And I water'd it in fears,
Night & morning with my tears;
And I sunned it with smiles,
And with soft deceitful wiles.*

*And it grew both day and night,
Till it bore an apple bright:
And my foe beheld it shine,
And he knew that it was mine,*

*And into my garden stole
When the night had veil'd the pole;
In the morning glad I see
My foe outstretch'd beneath the tree.*

THE SICK ROSE

*O Rose, thou art sick!
The invisible worm
That flies in the night,
In the howling storm,*

*Has found out thy bed
Of crimson joy:*

பிளேக் கவிதைகள்

- வைரமுத்து சுந்தரேசன்

*And his dark secret love
Does thy life destroy.*

THE GARDEN OF LOVE

*I went to the Garden of Love,
And saw what I never had seen:
A Chapel was built in the midst,
where I used to play on the green.*

*And the gates of this Chapel were shut,
And "Thou shalt not" writ over the door;
So I turn'd to the Garden of Love
That so many sweet flowers bore;*

*And I saw it was filled with graves,
And tomb-stones where flowers should be;
And Priests in black gowns were walking their rounds,
And binding with briars my joys & desires.*

HOLY THURSDAY

*Is this a holy thing to see
In a rich and fruitful land,
Babes reduc'd to misery,
Fed with cold and usurous hand?*

*Is that trembling cry a song?
Can it be a song of joy?*

*And so many children poor?
It is a land of poverty!
And their sun does never shine,
And their fields are bleak & bare,
And their ways are fill'd with thorns:
It is eternal winter there.*

*For where-e'er the sun does shine,
And where-e'er the rain does fall,
Babe can never hunger there,
Nor poverty the mind appall.*

THE TYGER

*Tyger! Tyger! burning bright
In the forests of the night,
What immortal hand or eye
Could frame thy fearful symmetry?*

*In what distant deeps or skies
Burnt the fire of thine eyes?
On what wings dare he aspire?
What the hand? dare seize the fire?
And what shoulder, & what art,
Could twist the sinews of thy heart?
And when thy heart began to beat,
What dread hand? & what dread feet?*

*What the hammer? what the chain?
In what furnace was thy brain?*

*What the anvil? what dread grasp
Dare its deadly terrors clasp?
When the stars threw down their spears,
And water'd heaven with their tears,
Did he smile his work to see?
Did he who made the Lamb make thee?*

*Tyger! Tyger! burning bright
In the forests of the night,
What immortal hand or eye
Dare frame thy fearful symmetry?*

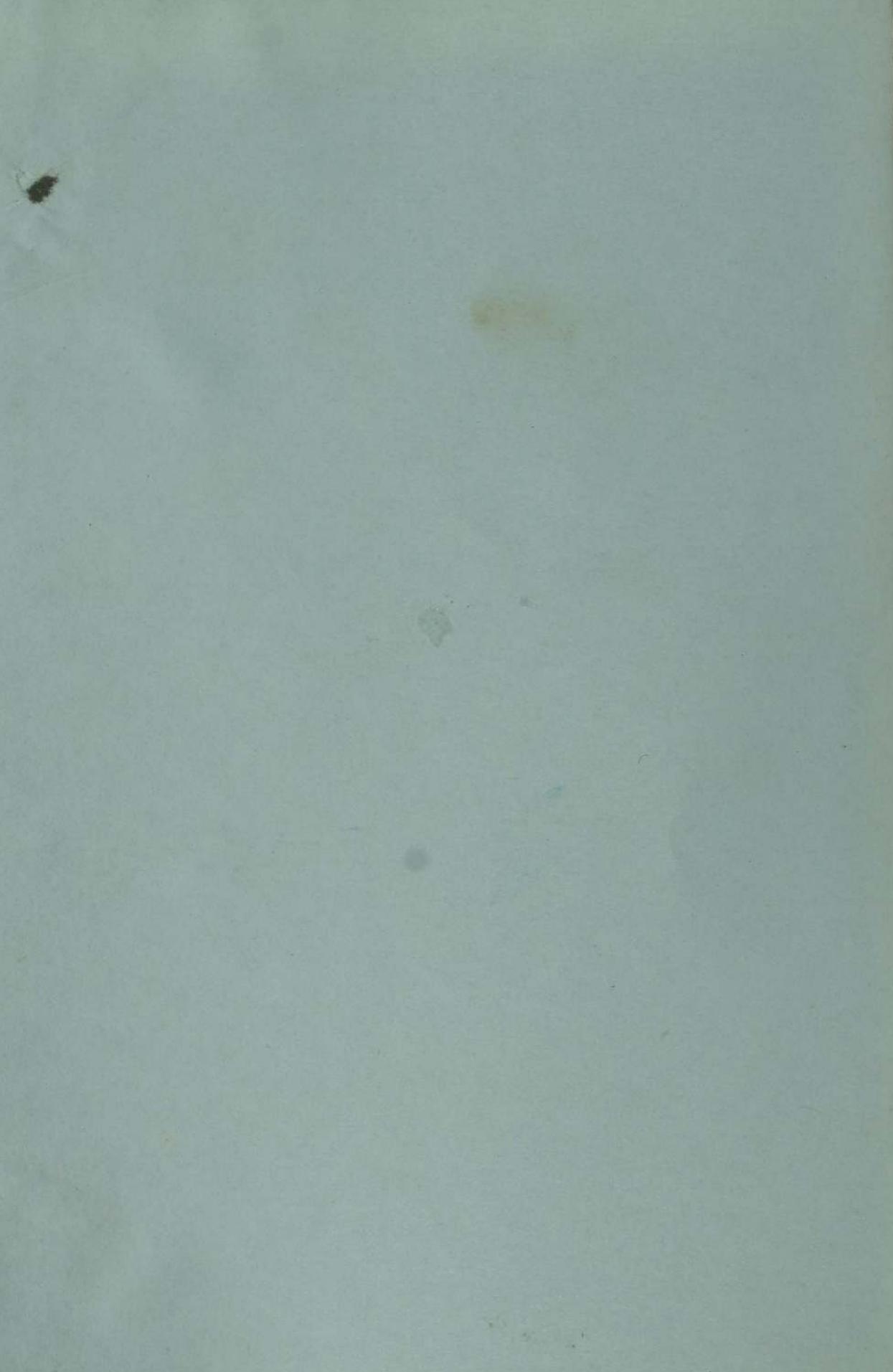
NURSE'S SONG

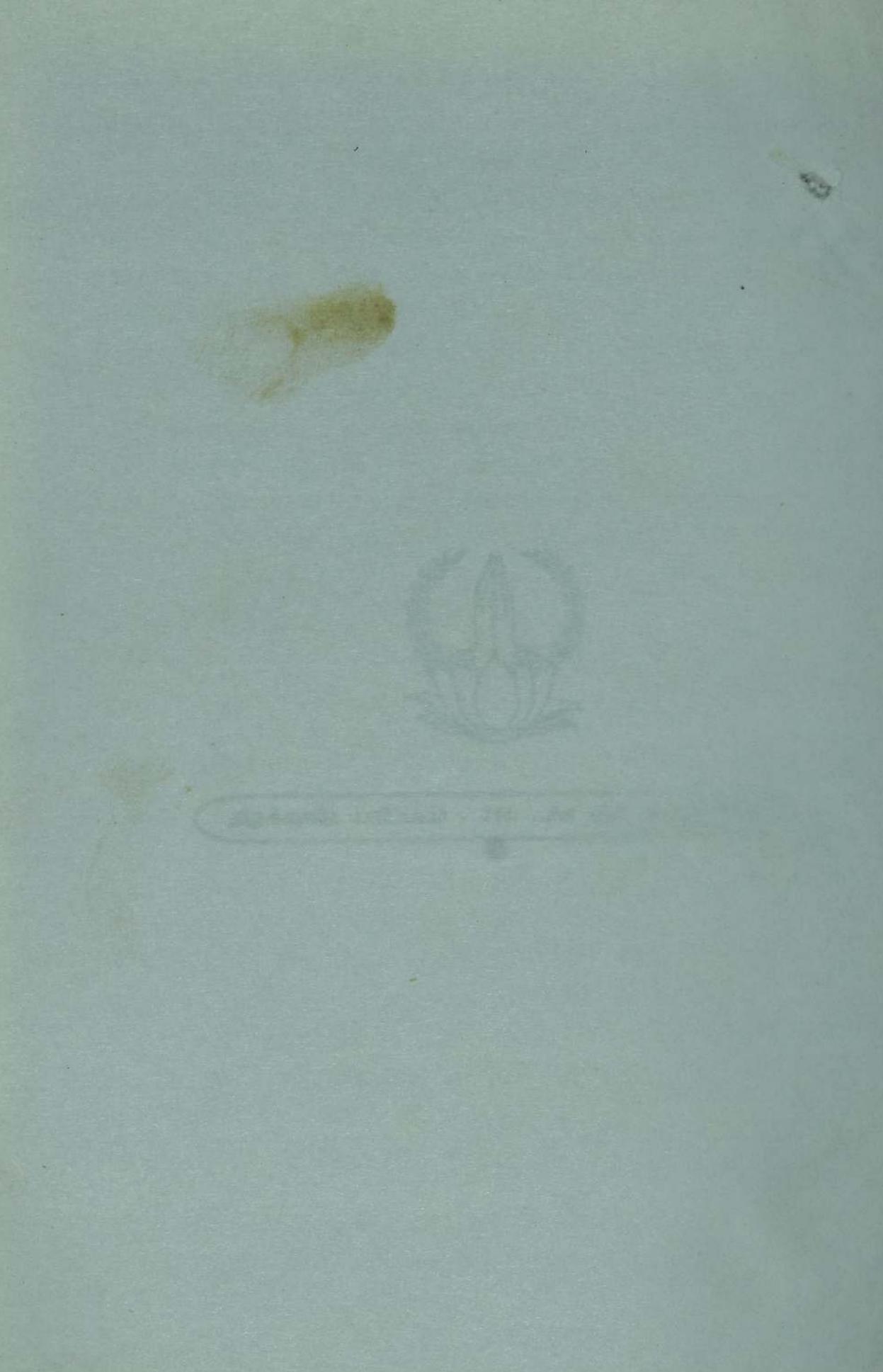
*When the voices of children are heard on the green
And whisp'rings are in the dale,
The days of my youth rise fresh in my mind,
My face turns green and pale.*

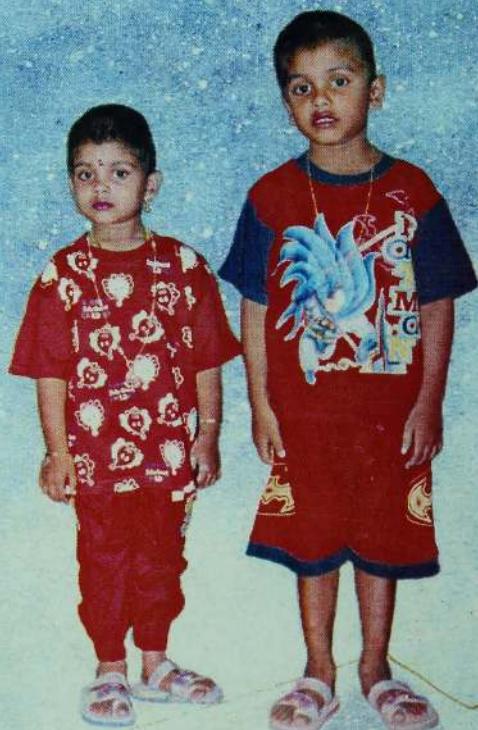
*Then come home, my children, the sun is gone down,
And the dews of night arise;
Your spring & your day are wasted in play,
And your winter and night in disguise.*



திருக்கணித பதிப்பகம் - 114, டச்சு வீதி, சாவகச்சேரி.







குய இட்டுக்குடியே,
உன்னைப் படைத்தவர்யார்?
உன்னைப் படைத்தவர்யார் என்பதை
தீ அல்வாயா?

தீரோடை மருங்கலூா் புல்லிவள்ளிதும்
உன்னை சேயவுட்டவர்யார் என்பதை
தீ அல்வாயா?

பரதாசமான மக மன்றமயான
மகாஷ்சீதரும் கம்பள இட்டையை
உனக்குத் தந்தவர்யார் என்பதை
தீ அல்வாயா?